BOLŞEVİK PARTİ PROGRAMI

BOLŞEVİK PARTİ PROGRAMI

I. Giriş

Çağımız emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır:

Bugün, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında yaşıyoruz.

Emperyalizm, 19. yüzyılın sonlarında, ücretli emek sömürüsüne dayalı kapitalizmin temel özelliklerinin gelişmesi ve doğrudan devamı olarak ortaya çıkmıştır.

Bu temel özellikler şunlardır:

1) Üretimin ve sermayenin yoğunlaşması tekelleri doğurur; emperyalizm tekellerin ekonomik yaşamda tayin edici rolü oynadıkları dönemdir. Ekonomik açıdan emperyalizm kapitalizmin tekelci aşamasıdır.

2) Banka sermayesi sanayi sermayesi ile içiçe geçmiş ve bu "mali sermaye" (Finans kapital)

temelinde bir mali oligarşi oluşmuştur. Emperyalizm çağının gerçek egemenleri mali oligarşidir.

3) Kapitalizmin rekabetçi ilk dönemlerinde dışa yönelik olarak neredeyse tek başına belirleyeci olan meta ihracından farklı olarak sermaye ihracı özel bir önem kazanmıştır.

4) Dünyayı kendi aralarında paylaşan ve paylaşımda hep daha fazla pay kapmak için aralarında dalaşan, bu dalaşmada devletleri araç olarak kullanan uluslarası kapitalist birlikler oluşmuştur.

5) Dünyanın kapitalist büyük güçler arasında teritoryal paylaşımı tamamlanmıştır.

"Emperyalizm, tekellerin ve mali sermayenin egemenliğinin ortaya çıktığı, sermaye ihracımn birinci planda önem kazandığı, dünyamn uluslararası tröstler arasında paylaşılmasının başlamış olduğu ve dünyadaki bütün toprakların en büyük kapitalist ülkeler arasında paylaşılmasının tamamlanmış bulunduğu bir gelişme aşamasına ulaşmış kapitalizmdir." ("Kapitalizmin En Yüksek Aşaması, Emper-

yalizm", Lenin, s. 92, İnter Yayınları, Ekim 1995, İstanbul)

Emperyalizm, politik olarak tüm çizgi boyunca gericiliktir.

Emperyalizm için birkaç emperyalist büyük gücün dünya hegemonyası için dalaşması karakteristiktir.

Emperyalizmin ekonomik temeli tekellerdir. Tekeller, kapitalizme oligarşi, özgürlük eğilimi yerine egemenlik eğilimi, sayıları gitgide artan küçük ya da zayıf ulusların, zengin ya da güçlü birkaç ulus tarafından sömürülmesi gibi özellikler kazandırmıştır. Bu özelliklere sahip olan emperyalizm asalak ve çürüyen kapitalizmdir.

Emperyalizm, kapitalizmin çelişmelerini, ötesinde proleter devrimin başladığı uç noktalara kadar derinleştirmiştir. Emperyalizm proleter devrimlerin şartlarının olgunlaştığı, kapitalizmin en yüksek ve son aşamasıdır. Emperyalizm proletarya önderliğinde devrimlerin, proleter dünya devriminin arifesidir.

1. Kapitalizmin en yüksek aşaması, tekelci–asalak ve çürüyen kapitalizm olan emperyalizm, 19. yüzyıl sonlarında ortaya çıktığından bu yana dünyada **devasa gelişmeler** oldu.

Emperyalist haydutların dünya hegemonyası dalaşması dünyayı geçen yüzyıl içinde iki dünya savaşına sürükledi. On milyonlarca insan bu savaşlarda hayatını kaybetti. Yüz milyonlarcası sakat kaldı, evsiz kaldı, aç kaldı, göç yollarına düşmek zorunda kaldı. Her iki dünya savaşının ertesinde emperyalist dünyada gedikler açıldı. Emperyalizm/kapitalizmin dünyayı felakete sürüklediğini kendi somut pratiklerinde yaşayan işçi sınıfı ve ezilen halklar, bu felakete dur demek, kendi kaderlerini kendi ellerine almak için çeşitli ülkelerde ayaklandılar.

Birinci Dünya Savaşı içinde, savaşın son döneminde, dünyanın (Kısa süren Paris Komünü/1871 deneyimi ertesindeki) ilk proletarya diktatörlüğü devleti doğdu. Lenin ve Stalin önderliğindeki Bolşevik Parti'nin yönlendiriciliğindeki Rusya proletaryası ve yoksul köylülüğü 1917 Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'yle dünyanın altıda birinde kendi iktidarını kurdu. Emperyalist dünyanın karşısına, Rusya'da ku-

rulan proletarya diktatörlüğü somutunda bir sosyalist dünya çıktı. Sovyetler Birliği'nin varlığı sömürgeciliğe karşı ulusal kurtuluş mücadelesinden doğan kimi burjuva iktidarların da emperyalizmden bağımsız olarak hareket etme imkânlarını doğurdu.

2. Sosyalist Sovyetler Birliği'nde sosyalist inşanın muazzam başarıları ve emperyalist sistemin dünyayı faşizme ve İkinci Dünya Savaşı'na sürüklemesi sonucunda, sosyalizm uluslararası işçi sınıfının ve emekçi halkların gözünde emperyalizmin, faşizmin, gericiliğin tek alternatifi olarak büyük sempati ve prestij kazandı. İkinci Dünya Savaşı ertesinde, Sosyalist Sovyetler Birliği'nin muazzam çabalarıyla da kazanılan antifaşist zaferler ertesinde, bir dizi Doğu Avrupa ülkesinde işçi sınıfı partileri önderliğinde, bu partiler tarafından 'esasında en başından itibaren proletarya diktatörlüğünün işlevini üzerlendiği' söylenen 'Halk Demokrasisi Devletleri' kuruldu. 1949'da Çin'de proletarya önderliğinde demokratik halk diktatörlüğü kuruldu, Çin Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşu ilan edildi. Bunlar komünist partiler önderliğinde proletarya diktatörlüğüne geçiş aşamasının iktidar biçimleri idiler. Böylece, Sovyetler Birliği dışında bir dizi ülke de emperyalist dünyanın bir parçası olmaktan çıktı. Sosyalizmi hedefleyen Halk Demokrasisi Devletleri, Sovyetler Birliği'nin etrafında, başını ABD emperyalizminin çektiği "emperyalist kamp"ın karşısında güçlü bir "sosyalist kamp" oluşturdular. Bu güçlü sosyalist/demokratik kampın varlığı, bir dizi ülkede milli burjuva/küçük burjuva iktidarların da, bağımsızlıklarını ilan edip, "bağımsızlar bloku" adı altında emperyalizmden relatif bağımsız bir siyaset izleyebilmelerinin şartlarını yarattı. Eski sömürgecilik sistemi İkinci Dünya Savaşı sonrasındaki süreç içinde esas olarak çöktü.

3. İşçi sınıfının ezilen halklarla omuz omuza sosyalizm yolunda ilerleyebilmesi için oluşan bu olumlu şartlar, sosyalist kampın varlığı fazla uzun sürmedi. İkinci Dünya Savaşı öncesinde de gerek tek

tek komünist partiler içinde, gerekse Dünya Komünist Partisi olan Komünist Enternasyonal'de kendini revizyonist hata ve sapmalar olarak gösteren ve fakat Stalin önderliğindeki marksist leninist güçlerin kararlı, sürekli mücadelesiyle yenilen revizyonizm, İkinci Dünya Savaşı'nın ertesinde yeniden güç kazandı. Yugoslavya'da Tito revizyonizmi hâkim hâle geldi. 1956 yılında sosyalist kampın ilk ve en önemli kalesi olan Sovyetler Birliği'nde, Sovyetler Birliği Komünist Partisi içindeki revizyonistler, 20. Parti Kongresi ile kesin hâkimiyetlerini kurdular. Sovyetler Birliği, modern revizyonist Kruşçev kliğinin önderliğinde süreç içinde nitelik değiştirdi. Proletarya diktatörlüğü adım adım tasfiye edilerek, yeni tipte bir burjuvazinin, revizyonist bürokrat devlet burjuvazisinin diktatörlüğüne dönüştü. 60'lı yılların ikinci yarısında yozlaşma süreci tamamlandı, eski Sosyalist Sovyetler Birliği, sosyal emperyalist bir büyük güce dönüştü.

Komünist partilerin büyük çoğunluğu, Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin peşinden giderek yozlaştı. Sovyetler Birliği'ndeki yozlaşmaya paralel olarak Doğu Avrupa'da sosyalist kampın bütün diğer devletleri de (Arnavutluk Halk Cumhuriyeti dışında) hızlı bir yozlaşma süreci yaşadılar.

4. Yozlaşma sürecine karşı direnen iki devlet kaldı: Çin Halk Cumhuriyeti ve Arnavutluk Halk Cumhuriyeti. Bu ülkelerin komünist partileri, Çin Komünist Partisi ve Arnavutluk Emek Partisi, Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin modern revizyonist tezlerine karşı esasta Marksizm-Leninizm'i, Marksizm-Leninizm'in devrimci özünü savunan pozisyonlarda muhalefet yürüttüler. Fakat modern revizyonizme karşı mücadelede kendileri de yer yer önemli hatalar yaptılar. Geçmişteki güçlü, ortak sosyalist kamp bölündü. Geçmişte sosyalist kamp içinde yer alan komünist ve işçi partilerinin büyük çoğunluğu bu bölünmede modern revizyonizm saflarında yer aldılar.

5. Komünist hareket 1960'lı yılların ikinci yarısında yeniden güç-

lenebilmek için umudunu öncelikle Mao Zedung önderliğindeki ÇKP'ye bağladı. Çin'de 1966 Mayıs'ında başlayan "Büyük Proleter Kültür Devrimi"nin iddiası ve bütün dünyada komünistlerin ondan beklentisi, şimdiye kadarki sosyalizm inşası deneyimlerindeki hata ve eksiklikleri aşmak, sosyalizm/komünizm mücadelesinde ilerlemekti. Dünya devrim tarihinin en önemli deneyimlerinden biri olan bu devrim hareketi de, modern revizyonizmle kökten hesaplaşma görevini yerine getiremedi. Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin "kapitalist yolda giden iktidar sahipleri" olarak niteleyip iktidardan uzaklaştırdığı pek çok kadro, Kültür Devrimi ertesinde süreç içinde yeniden eski görevlerine geldiler. Buna karşı direnişler kırıldı. Mao Zedung'un ölümünden sonra Çin'de modern revizyonistler bir darbe ile iktidarı bütünüyle ele geçirdiler. Çin Halk Cumhuriyeti de yozlaşan ve "geri dönen" ler saflarına katıldı. Arnavutluk Emek Partisi ve onun önderliğindeki Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti bundan sonraki süreçte, yozlaşmaya direnen tek devlet olarak kaldı. Fakat dış baskılama ve içte de yapılan hata ve eksiklikler, Marksizm-Leninizm'den ciddi sapmalar burada da işçi sınıfı önderliğindeki halk iktidarının sonunu, 1980'lerin ikinci yarısında getirdi.

6. Geçmişteki sosyalist kampın Sovyetler Birliği ile hareket eden kesimi, sosyal emperyalist Sovyetler Birliği etrafında birleşen 'sosyal emperyalist kamp'ı oluşturdu. Bu yeni yetme emperyalist büyük güç, proletarya, ulusal kurtuluş, toplumsal ilerleme, sosyalizm vb. adına, klasik emperyalist güçlerle, dünya hegemonyası için büyük bir dalaşa girdi. Belirli bir süre başını ABD emperyalizminin çektiği Batılı emperyalist kampla, başını Sovyetler Birliği'nin çektiği sosyal emperyalist kamp arasındaki hegemonya dalaşı, dünyadaki gelişmelere damgasını vurdu. Bu dalaşta Sovyetler Birliği, yeni sömürgeci emperyalist siyasetini sosyalist söylemle yürüttü. İçte de sosyalizm lafzı altında faşist (yani sosyal faşist) bir yönetim, "bütün halkın diktatörlüğü" adı altında sunuldu.

Emperyalistlerin kendi aralarındaki bu dalaş, Batılı/klasik emperyalist kampın, sosyal emperyalist kampı yenmesi, sosyal emperyalist kampın çökmesi ile sonuçlandı. Sosyal emperyalist kampın eski üyelerinde sosyalist/komünist söylemli modern revizyonist iktidarlar yerlerini açık emperyalist-kapitalist iktidarlara bıraktılar.

7. Bugün hâlâ sosyalist olduğunu iddia eden Küba, Kuzey Kore, Vietnam, Çin gibi devletler ve Latin Amerika'da "21. Yüzyıl Sosyalizmi" örneği olma iddiasındaki Venezuella, Bolivya, Ekvador gibi ülkeler de –aralarında belli farklar olsa da– emperyalist dünya sisteminin dışında gerçek sosyalist devletler değildir. Bunlar emperyalist dünya sistemi içinde hareket eden devletlerdir. Eski Sovyetler Birliği ve onun önderliğindeki eski sosyal emperyalist kampın devletleriyse zaten o dönemde de emperyalist, sosyal emperyalist sistem içi devletlerdi.

Bu, bugün dünyada tek bir sosyalist devletin bile olmadığı şartlarda, bütün dünyanın emperyalizmin egemenliği altında olduğu anlamına gelir.

8. Emperyalizm barbarlıktır.

Emperyalizmin egemenliği diğer şeylerin yanında;

* Kapitalizmin sıçramalı eşitsiz gelişme yasası sonucu ortaya çıkan güç dengelerindeki her önemli değişikliğin, yeniden paylaşım taleplerini ve girişimlerini gündeme getirmesi; yeni/yeniden paylaşım dalaşlarının dünyayı hep yeniden gerici, karşı devrimci, emperyalist savaşlara sürüklemesi demektir. Bu savaşlar genelde temsilci savaşları olarak yürümektedir. Somut olarak savaş yürüten güçlerin gerisinde, bu güçler üzerinden kendi çıkarlarının savaşını yürüttüren emperyalist güçler bulunmaktadır.

* Dünyanın bütün emekçi nüfusunun bir avuç emperyalist büyük güç tarafından sömürülmesi; dünyanın dünya nüfusunun küçük bir azınlığını (bugün 7,5 milyarın 1 milyar kadarı) içinde barındıran bir avuç "ezen ülke" ile, dünya nüfusunun büyük çoğunluğunun içinde

yaşadığı "ezilen ülkeler"e bölünmesi demektir. Burada genel bakışla proleter dünya devrimi güçleri içinde yer alan "ezilen ülkeler"in de, karşı devrim kaleleri olan 'ezen ülkelerin'de kendi içlerinde ezen/ezilen; sömüren/sömürülenlere bölünmüş olduğu, bu ülkelerde de egemen sınıfların işçi sınıfının, ezilen, sömürülen halkların düşmanı olduğu unutulmamalıdır.

* Emperyalizm bir yandan ezilen ulusların kendi kaderini tayin hakkının (ayrılma hakkının) ayaklar altına alınması, diğer yandan emperyalist güçlerin işine öyle geldiğinde bu hakkın savunulması adına emperyalist maksimal kâr uğruna şovenizmin körüklenmesi, halkların birbirine kırdırılması demektir.

* Emperyalizm bütün ülkelerde siyasette topyekûn gericilik, birçok alanda açık terörcü diktatörlüklerin, faşizmin egemenliği demektir. Emperyalizm çağında en demokratik ülkelerde bile faşizm burjuvazinin iktidar opsiyonlarından biri, faşist tedbirler en demokratiğinde bile burjuva demokrasilerinin ayrılmaz parçasıdırlar.

* Emperyalizm kapitalizmin bütün temel çelişmelerinin, en başta da üretimin giderek hep artan toplumsallığıyla, üretim araçları üzerindeki mülkiyetin özelliği arasındaki çelişmeyi en uç noktasına kadar geliştirir. Emperyalizmin üretim ilişkileri, üretici güçlerin özgür gelişmesinin önünde engel hâle gelmiştir.

* Emperyalizmin egemenliği, bugün somut olarak dünyada milyonlarca emekçinin açlıktan, yoksulluktan, ilaçsızlıktan, konutsuzluktan ölmesi demektir; milyonlarca emekçinin emperyalizmin çıkarları için yürütülen gerici, karşı devrimci, emperyalist savaşlarda ölmesi, yerini yurdunu yitirmesi; milyonlarcasının kamplarda dilenci hayatına mahkûm edilmesi; göç yollarına düşmesi, sürgün hayatı yaşaması demektir.

* Emperyalizmin egemenliği ırkçılığın, faşizmin, dinci gericiliğin, cinsiyetçiliğin gericiliğin her türünün egemenliği demektir.

* Emperyalizmin egemenliği erkek egemenliği, kadın cinsinin aşağılanması, ezilmesi kadın emeğine karşılıksız el konulması, milyonlarca emekçi kadının kölelerin kölesi konumunda tutulması demektir.

* Emperyalizmin egemenliği, emekçi gençliğin geleceğinin karartılması, emekçi gençliğe "geleceksizlik" vadidir.

* Emperyalizmin motoru ve temel dürtüsü mümkün olan en kısa zamanda, an büyük kârdır. Hâl böyle olduğu için o doğayı, doğal kaynakları da maksimum kâr amacı doğrultusunda kullanmakta, doğayı mahvetmekte, yaşam temellerini yok etmektedir. Emperyalizm için doğa da aynı emekçi insan gibi basit bir sömürü nesnesidir Gelinen yerde emperyalizm dünyada milyonlarca yıl gelişmenin ürünü olan iklim dengesini bozmuş durumdadır. Bunun olası sonuçların bilim insanları "iklim felaketi" olarak adlandırıyor. Burjuva bilim insanları emperyalizmi sağduyulu davranmaya çağırıyor! Bu boşa çabadır. Çünkü emperyalizmin sağduyusunun adı azami kârdır.

* Emperyalizm barbarlıktır. Ve eğer o devrimle yıkılmazsa, kendisi ile birlikte tüm insanlığı da barbarlık içinde çöküşe, yok olmaya götürecektir.

9. Başını Sovyetler Birliği'ndeki revizyonist yeni burjuvazinin çektiği sosyal emperyalist kamp 1990'lı yılların başında çöktüğünde, bütün dünyada emperyalist propaganda makinesi çökenin komünizm olduğu yalanını yaydı. Gerçekte 1991'de çöken komünizm/sosyalizm değil, onun yalanı idi. 1990'lı yılların başında terk edilen ve çöken komünizm/sosyalizm yalanı idi. Burjuvalıklarını sosyalizm maskesi altında gizleyenler, bu maskeyi atmak zorunda kaldılar. Eski Sosyalist Sovyetler Birliği ve onun etrafındaki burjuva, güya sosyalist devletler neyse o oldular. Emperyalist dünyanın, batıdaki emperyalist, kapitalist gerici devletler gibi normal üyeleri! Komünizm çöktü yalanına bir başka yalan daha eklendi. Sistemler arası, kamplar arası kapışma dönemi kapandığı için artık savaş tehlikesi bitmiş, dünya barış çağına girmişti! Artık "liberal" demokrasinin 'geleceği olan tek sistem' olduğu pratikte ispatlanmış, 'sınıf savaşımı' denen şeyin sonu gelmiş, sınıf savaşımına dayalı teorilerin yanlışlığı görülmüş, "tarihin sonu" gelmişti. Çağ artık "liberal demokrasi"nin tüm ülkelerde egemenliğini kurması çağı idi!

* Ekonomi siyaseti alanında ise, "neoliberal" olarak adlandırılan ve devletin ekonomi alanından elini bütünüyle çekmesini, pazarın –kurallarla, yasalarla engellenmemesi hâlinde– ekonomiyi sürekli büyüyen bir çizgide ayarlayabileceğini savunan siyaset, egemenliğini artık "bölünmemiş", Ekim Devrimi'nden bu yana ilk kez yeniden bütünleşmiş emperyalist dünyada ilan etti. "Özelleştirme"(privatisation) ve "kuralsızlaştırma" (deregulation) bu siyasetin iki temel ayağı idi. Sosyal emperyalist kampın çöküşü, "kamplar arası çatışma"nın ortadan kalkması ile milli burjuva iktidarlarının da relatif bağımsız hareket etme imkânları olağanüstü daraldı. Bu emperyalist sermaye için yeni, muazzam sömürü olanaklarının ortaya çıkması demekti. **Emperyalist sermaye bu olanakları kullanarak son otuz yıl içinde muazzam boyutlarda büyüdü. Emperyalist sermayenin onun temel özellikleri olan "yoğunlaşma" ve "enternasyonalleşme"si daha önce görülmeyen boyutlara vardı. Emperyalist sermayenin girmediği, egemen olmadığı hiçbir dünya köşesi kalmadı**. Emperyalizmin propagandacılarının "**globalizasyon**" diye adlandırdıkları budur. Nasıl ki siyasette "liberal demokrasi"nin kesin egemenliği artık geri dönülmez biçimde kendini dayattı ise, ekonomide "neoliberal" siyasette, şimdinin ve geleceğin siyaseti olarak dayatıldı. 'Globalizasyon' teorisyenlerine göre 'ulusal devlet' artık eskimişti. Ulusal devlet enternasyonalleşmiş sermayenin önünde ayak bağı idi. Ulusal devletler giderek fonksiyonlarını yitiriyorlardı. Zaten NAFTA, AB gibi yeni oluşumlar da ulusal devletlerden 'uluslar üstü devletler'e doğru gidildiğinin işaretleri idi. Söylenen, propoganda edilen, kafalara yerleştirilmeye çalışılan bu idi. Bu propaganda bir dizi sol unsuru da etkilemiş, artık adeta yeni bir çağa girilmiş olduğunun, Lenin'in emperyalizm teorisinin eskidiğinin teorisini yapanlar ortaya çıkmıştı.

10. Aslında leninist emperyalizm teorisi daha ilk ortaya çıktığı dönemden itibaren yalnızca burjuvazinin ve emperyalizmin doğrudan propagandacılarının değil, aynı zamanda Marksizm adına konuşan

kimi revizyonistlerin de saldırı hedefi olagelmiştir:

* Revizyonizmin ağababası Bernstein, tekelciliğe gelişen kapitalizmin artık barışçıl bir şekilde ve reformlarla sosyalizme dönüşmesinin hayalini görüyor, bunun mümkün olduğunu savunuyordu.

* Kautsky, emperyalizmin zaten kendiliğinden ve barış içinde sosyalizme dönüşecek ultra emperyalizme doğru evrimlendiğini savunuyordu.

* Tito revizyonistleri, artık burjuvazinin bir bölümünün de sosyalizmi kabul ettikleri bir noktaya gelindiğini; burjuvazinin bir bölümü ile birlikte barış içinde sosyalizmin inşa edilebileceğini savunuyordu. Bunlar aynı zamanda her ülkenin kendi sosyalizmi olacağı gerekçesi ile sosyalizmin komünizmin genel geçerli ilkelerinin revizyondan geçirilmesini savunuyorlardı. Benzer görüşler aynı dönemde Çin'deki revizyonistler tarafından da savunuldu. Bu yanlış revizyonist tezler marksist-leninistleri de derinden etkiledi, Mao Zedung'un 1957'deki kimi yazılarında da yansımasını buldu.

* Kruşçev modern revizyonizmi dünyadaki güç dengesinin sosyalizm lehine kökten değiştiğini, bunun sonucunda emperyalizm/kapitalizmin artık 'barış içinde yarış' yoluyla, şiddete dayalı devrime gerek kalmadan 'parlamenter yol'la sosyalizme dönüştürülebileceğini; Leninizm'in "emperyalizm var oldukça emperyalist savaşlar kaçınılmazdır" tezinin artık eskimiş olduğunu, gelinen yerde artık savaşların kaçınılmaz olmadığını savunuyor; emperyalist siyasetin ABD emperyalizminin "demokratik olmayan saldırgan kesimlerinin siyaset" tercihi olduğunu savunuyor, saldırı hedefi olarak bir bütün olarak emperyalizmi değil, ABD emperyalizminin egemen burjuvazisinin dar bir kesimini gösteriyordu.

* Üç dünya teorisi, uluslararası alanda baş düşman ilan edilen "Süper Güçler"e (ABD emperyalizmi ve Rus sosyal emperyalizmi) karşı "ikinci ve üçüncü dünya ülkeleri" ile proletarya ve ezilen halkların ittifakını savunuyor; kimi emperyalist ve gerici güçleri dünya devriminin ittifak güçleri olarak görüyordu.

* Bir zamanların sosyalist kampında yaşanan revizyonistleşme ve yozlaşma, 1920'li yıllarda yürütülen ideolojik mücadeleyle alt edilen Troçkizm'in ve Marksizm-Leninizm ile revizyonizm arasında bir orta yol bulmaya çalışan Goşizmin (Castrist/Guaveraist çizgi) devrimci saflarda, öncelikle de öğrenci gençlik arasında belli ölçülerde yaygınlaşmasını da beraberinde getirdi. Troçkizm ve Goşizm Marksizm-Leninizm'e düşman akımlar içinde yerlerini aldılar.

* Özellikle son 30 yıldır yoğun bir biçimde propaganda edilen ve üretimin ve sermayenin yoğunlaşması ve enternasyonalleşmesi olgusunu nitel değişiklik düzleminde sanki yeni bir olguymuş gibi görüp gösteren ve kimi marksist-leninist çevrelerde de yansımasını bulan globalleşme teorileri de, çoğunlukla emperyalizmin temel özelliklerinin köklü değişime uğradığı, leninist emperyalizm teorisinin gelişmeleri açıklamak için yeterli olmadığı görüşleri ile iç içe gelişen teorilerdir.

11. Emperyalist propagandacıların "liberal demokrasi çağı", "barış çağı", " tarihin sonu", " ekonomide tek geçer dünya sistemi olarak neo liberalizm" yalanlarının mumları kısa sürede birer birer sönmeye başladılar. En başta "barış çağı" yalanı çöktü. Batılı emperyalistler, en başta ABD emperyalizmi, sosyal emperyalist kampın çöküşü ile açıkça görülen denge değişikliklerini kendi lehlerine değiştirmek için askeri müdahaleleri, halklara karşı savaşları yoğunlaştırdılar. Gerici savaşları körüklediler. Bütün emperyalist büyük güçlerin, emperyalist ve gerici bir dizi gücün dahliyle yürüyen askeri müdaheleler, gerici savaşlar, kışkırtılan "temsilci savaşları"nda milyonlarca insan öldü, ölüyor. Bu savaşların yer yer emperyalistler tarafından "özgürlük getirme", "demokrasi getirme", "uluslararası terörizme karşı mücadele" vb. adları altında yürütülmesi ve yer yer emperyalist büyük güçlerin diplomatik pazarlık tiyatrosu olan Birleşmiş Milletler adına yürütülmesi de işin özünü, bunların gerçekte emperyalist güçlerin kendi çıplak emperyalist çıkarları için, dünya hegemonyası mücadelesin-

de mevzi kazanmak veya var olan mevzileri korumak için yürütülen savaşlar olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

Demokrasinin en gelişmişi olarak takdim ve bütün dünyada artık geri dönülmez kesin egemenliği ilan edilen "liberal demokrasi"nin, ne kadar "liberal" yani kelime anlamıyla "özgürlükçü" olduğu da kısa zamanda çıktı ortaya. 11 Eylül 2001'de İslamcı bir örgütün üzerlendiği, ABD'de değişik hedeflere yönelik askeri eylemleri fırsat bilen emperyalist güçler, yarattıkları korkunç bir "güvenlik histerisi" içinde bütün ülkelerde "terörizmi engelleme", "terörizme karşı mücadele" adına kazanılmış bir dizi demokratik hakkı bir çırpıda tırpanladılar. Bugün emperyalist dünya, kendi vatandaşlarını potansiyel tehlike olarak görüp, kişisel yaşamın özelliğini bütünüyle ortadan kaldıran, bütün vatandaşlarını adım adım izleyen, devlet için "Camdan vatandaşı"ı yaratmış olan bir dünyadır. Çıkarılmış olan güvenlik yasalarıyla özgürlük alanlarını –ihtiyaç olduğunda– kısıtlamak, gerektiğinde ortadan kaldırmak için tüm yasal tedbirler alınmış durumdadır. Eğer bir dizi ülkede hâlâ gerici burjuva demokrasisi hüküm sürüyorsa, bunun nedeni egemen sınıfların kendi iktidarlarını tehdit altında görmemeleridir. İhtiyaç hâlinde burjuva diktatörlüğünü faşist diktatörlük biçiminde sürdürmeye geçiş için yasal düzenlemeler hazırdır.

*Mumun ekonomi siyaseti alanında sönmesi biraz sürdü: Edindiği muazzam kârlar sonucu büyüyen mali sermaye hep en kısa zamanda en fazla kârlı yatırım alanları arayışı içinde doğrudan üretim alanı dışındaki, mali operasyonlar alanında yatırımlara daha fazla yöneldi. Öyle bir durum ortaya çıktı ki, dünyada dolaşımda olan mali sermayenin %85'i spekülasyon alanında kullanılır, döner duruma geldi. Bu alanda kısa sürede muazzam kârlar edildi. Spekülasyon balonları olağanüstü ölçülerde şişti. 2007'nin sonlarından itibaren spekülasyonun değişik alanlarındaki balonlar birer birer patlamaya başladı. Bu 2009 yılının başlarına gelindiğinde uluslararası alanda emperyalist dünyada egemen olan neoliberal ekonomik siyasetlerin sonu, yeni keynsianist siyasetlerin yeniden egemenliğinin başlangıcı oldu.

Çöken kimi büyük banka ve tekellerin devletler eliyle "kurtarılması"; yer yer devletleştirilmesi, ya da "ideel genel sermayedar" olarak devletin geçici olarak da olsa bu banka ve tekellere defakto ortak olması ve sermayenin spekülatif yatırımları konusunda belli kurallar getirilmesi talepleri moda. Hatta kimi "sol" reformistler bu gelişmeyi "gördünüz mü kapitalistler bile sosyalizmi getirmek zorunda kalıyor" vb. şekillerde yorumlama aymazlığına düştüler. Olan kapitalistlerin sosyalizme yönelmesi filan değil. Olan tıkanan egemen neoliberal siyasetlerin yerine yeni keynsianist bir siyasetin geçirilmesi. Kapitalizm egemenliğini sürdürdüğü sürece bu birbirine zıtmış gibi görünen iki ekonomi siyaseti belli süreler uygulandıktan sonra birbirlerinin yerine geçirilir. Zaten bu iki siyaset hiçbir zaman –biri egemen olduğunda da, diğerinden bütünüyle arınmış – saf biçimiyle uygulanmamıştır, uygulanmaz. Egemen olmayanın da kimi unsurları kullanılır. Sermaye için önemli olan egemenliğinin sürmesidir. Eğer bu belli bir yol ve yönetmle olmuyorsa, o zaman başka yol ve yöntemler denenir.

12. Emperyalizm ortaya çıkıp egemen hâle geldikten bu yana olan devasa gelişmeler, emperyalizmin **özünde** bir değişiklik yapmamıştır. Emperyalizm dün olduğu gibi bugün de en yüksek aşaması içinde bulunan kapitalizmdir. Emperyalizmin öncesinde de varolan, o emperyalizme evrimlendikten sonra da derinleşerek varlığını sürdüren kapitalizmin temel çelişmeleri bugün de varlığını sürdürmekte ve dünyadaki gelişmelere damgasını vurmaktadır.

Kapitalist sistemdeki tüm çelişmelerin temelinde yatan çelişme üretimin olağanüstü boyutlardaki toplumsallaşmış karakteri ile, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyettir. **Üretimin toplumsallığı, buna karşı üretim araçlarının özel mülkiyeti**, kapitalizm var olduğu sürece varlığını sürdürecektir. Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet biçimlerindeki belirli değişiklikler (örneğin tahvil satın alma yoluyla mülkiyete ortaklık) işin özünü değiştirmemektedir. Bu

en temel çelişmenin çözümü üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin bütünüyle kaldırılması, üretim araçlarının tüm toplumun mülkiyeti hâline getirilmesindedir. Proleter Dünya Devrimi'nin ekonomik hedefi ve özü budur.

Bu en temel çelişme kapitalist/emperyalist sistemde kendini şu temel (başlıca) çelişmelerde somutlaştırmaktadır:

*** Gelişmiş kapitalist/emperyalist ülkelerde proletarya/burjuvazi çelişmesi**.

Proletarya-burjuvazi arasındaki temel çelişme, yalnızca emperyalist ve gelişmiş kapitalist ülkelerde değil, bugün dünyadaki bütün ülkelerde vardır. Bu temelde dünyanın bütün ülkelerinde şu veya bu ölçüde gelişmiş sınıf mücadeleleri vardır. Bu çelişme bütün toplumlarda en önemli çelişmelerden biridir. Bu çelişme burjuvazinin iktidarının devrilmesi, işçi sınıfının iktidarının, proletarya diktatörlüğünün, kurulması, ücretli emek sömürüsüne bütünüyle son verilmesi ile kısaca **sosyalist devrim** ile çözülecektir. Hâl böyle olduğu, gelişmemiş bir dizi bağımlı, kapitalist ülke için henüz burjuvaziyi bütünüyle tasfiye edecek bir devrimin şartları olgun olmadığı için, bir dizi ülkede hâlâ sosyalist devrime ilerleyebilmek için işçi sınıfı önderliğinde ulusal/antiemperyalist/demokratik devrimler gerekli olduğu için, bu temel çelişme "emperyalist/gelişmiş kapitalist ülkelerde proletarya burjuvazi çelişmesi" olarak ifade edilmektedir. Çözümü bu ülkelerde doğrudan sosyalist devrimlerdedir.

Emperyalist ve gelişmiş kapitalist ülkelerde bugün genelde sınıf mücadelesinin düzeyinin oldukça geri olması bu gerçeği değiştirmez.

*** Ezilen ülkelerin emekçi yığınları ve tüm ezilenleri ile (ezilen ülkelerle) bir avuç ezen emperyalist güç arasındaki çelişme.**

Bu çelişme, emperyalizme bağımlı geri ülkelerde antiemperyalist/demokratik devrimlerle, kimilerinde ulusal bağımsızlık devrimleri ile çözülecektir.

Emperyalizmin (kapitalizmin en yüksek aşamasının) bu her iki temel çelişmesi, devrim ile karşı devrim arasındaki uzlaşmaz çelişmelerdir.

13. Bu iki temel çelişme temelinde proleter dünya devriminin güçleri ve karşı devrimin güçleri saflaşır:

Proleter dünya devriminin öncü ve temel itici gücü, (sosyalist devrimlerde aynı zamanda devrimin esas gücü) bir bütün olarak dünya işçi sınıfı, enternasyonal proletaryadır. Emperyalist dünya "ulusal devlet" çitleri ile birbirinden ayrılmıştır. Proletaryanın sınıf mücadelesi dün olduğu gibi bugün de özünde enternasyonal bir mücadele olduğu hâlde, esasta biçim olarak hâlâ ulusal devlet sınırları içinde yürümektedir. Sermayenin enternasyonalleşmesine paralel olarak, uluslararası proletaryanın da mücadelesi somut olarak giderek artan ölçüde 'biçimde' de enternasyonalleşmektedir.

Yoksul köylülük, proleter devrimde işçi sınıfının en yakın müttefikidir. Uluslararası alanda yoksul köylülüğün eş anlamlısı, ezilen ülkelerin ezilen yoksul yığınlarıdır. Gelişmiş kapitalist emperyalist ülkelerde **sosyalist devrimler** ile ezilen ülkelerde işçi sınıfı önderliğindeki **antiemperyalist demokratik devrimler** Dünya Proletarya devriminin birbirini karşılıklı etkileyen doğrudan iki temel bileşenidir.

Herhangi bir devletin, ya da devletler grubunun proleter devrimlerle ve proletarya önderliğinde sosyalizme yönelen demokratik devrimlerle emperyalist zincirin halkalarından kopması, proletarya diktatörlüğü ve sosyalizmin veya işçi sınıfı önderliğinde halk demokrasisi devletlerinin kurulması, varlığı şartlarında; bu devlet(ler) proleter dünya devrimi sürecinin doğrudan bileşenidir. Bu devletlerdeki proletaryanın veya proletarya önderliğindeki halk iktidarlarının güçlenmesi, bir bütün olarak proleter dünya devrimi sürecinin güçlenmesi anlamına gelir. Bütün dünyada henüz iktidara gelmemiş olan proleterler ve ezilen halklar için sosyalist devletler ve halk demokrasisi devletleri kendi gerçek anavatanları olarak kavranmak zorundadır. Bu devletler de kendilerini proleter dünya devriminin üsleri olarak kavramak, bütün dünyada proletarya önderliğindeki devrim hareketlerine verebilecekleri maksimum desteği vermek yükümlülüğüne sahiptir.

Emperyalizm ve proleter devrimleri çağının temel komünist şiarı “Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!” şiarıdır. III. Enternasyonal’de (Komünist Enternasyonal/Komintern) belirlenen bu şiarın içeriği gelişmiş kapitalist ülkelerde sosyalist devrim akımıyla, ezilen ülkelerdeki antiemperyalist (ulusal), demokratik devrim akımının proleter dünya devrimi sürecini oluşturduğudur. Bu iki devrim akımı, aynı sürecin değişik bileşenleridir ve her ikisi de birbirini destekler, birbirine muhtaçtır. Bunlardan birinin tek yanlı olarak abartılması ve birinin zaferinin tek yanlı olarak diğerinin zaferine bağlı olduğunun savunulması yanlıştır.

Proleter dünya devrimi süreci çok değişik devrim süreçlerinin bir toplamı, bir sonucu olduğundan, proleter dünya devrimi için dünya çapında bir baş çelişki, baş düşman tespiti yapmak yanlıştır.

Proleter dünya devrimi süreci açısından baş çelişme/baş düşman tespiti teorik olarak yanlıştır; pratik olarak da sürecin bir bileşeninin, diğer bileşenine tek yanlı olarak bağımlı ele alınmasından başka bir işe yaramaz.

Tüm ülkeler için şu temel şiar geçerlidir: “Baş düşman ‘içeride’ kendi ülkemizdedir”.

Dünya çapında yapılması gereken tespit, emperyalist dünya sisteminin proleter dünya devriminin hedefi olduğu tespitidir.

Bu tespit temel yaklaşım, temel çıkış noktasıdır ve içinde bulunulan her anda, andaki durumun ayrımcı ve ayrıntılı çözümlenmesinin yapılmasını dışlamaz.

Proleter dünya devriminin bu temel bileşenleri yanında, emperyalizme bağımlı ülkelerde ulusal ya da küçük burjuvazinin önderliğinde gelişen **ulusal kurtuluş mücadeleleri** de belirli şartlarda proleter dünya devriminin parçası olabilirler. Bunun ön şartı güçlü bir komünist hareketin, en iyisi bu ulusal kurtuluş hareketine doğrudan destek verebilecek durumda olan güçlü bir sosyalist devletin varlığıdır. Bunun olmadığı şartlarda, burjuvazi önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadeleleri, daha mücadele içinde emperyalizmle uzlaş-

mak durumundadır. Emperyalizmle uzlaşan ulusal kurtuluş mücadeleleri tabii ki proleter dünya devriminin parçası, müttefiki değildir.

Emperyalist ülkelerde sosyalist devrime karşı düşmanca bir tutum takınmayan kimi küçük burjuva kesimler; emperyalizme bağımlı ülkelerde antiemperyalist/demokratik devrime karşı düşmanca tavır takınmayan orta ve küçük burjuva kesimleri proletaryanın, proleter dünya devriminin geçici müttefikleri olabilirler.

Proleter dünya devriminin hedefi, yalnızca şu veya bu emperyalist güç değil, bir bütün olarak dünya emperyalizmi, emperyalist dünya sistemidir. Proleter dünya devriminin karşısında duran karşı devrimci güç bir bütün olarak dünya emperyalist sistemidir. Bugün dünyaya egemen olan mali sermayeyi elinde bulunduran ve emperyalist sistemin bütün ülkelerinde az sayıda temsilcileri bulunan uluslararası mali oligarşi karşı devrimin merkezinde durmaktadır. Bütün ülkelerde burjuvazi tüm kesimleri ile bu mali oligarşi etrafında kümelenmiştir. Tekelleşemedikleri, kendi büyümelerinin önü tekeller tarafından kapatıldığı için, tekellerden, mali oligarşi egemenliğinden rahatsız olan burjuva kesimleri de sonuç olarak ücretli emek sömürüsünden yana oldukları, bundan yaşadıkları süre ve ölçüde objektif olarak karşı devrimin safındadırlar, proleter dünya devriminin hedefleri arasındadırlar. Bunların bir bölümü eğer bir süre devrim saflarında yer alırlarsa, bu onların gelecekteki sınıf konumları ve çıkarları açısından giriştikleri bir edim olur.

Belirli olağanüstü şartlarda (Örneğin emperyalist ülkelerde doğrudan faşizmin iktidarı veya bir başka emperyalist devletin işgali şartlarında; emperyalizme bağımlı ülkelerde doğrudan emperyalist işgal ve yine doğrudan faşist iktidar şartlarında) emperyalist ve işbirlikçi burjuvazinin belirli kesimleri de işgale karşı ve faşizme karşı mücadelede güvenilmez geçici müttefik olabilirler. Tabii ki böyle bir ittifakta hedef bir bütün olarak emperyalist sistem, kapitalizm vb. değil, çok sınırlı bir hedeftir. Bu hedefe varılmadan önce de bu geçici müttefiklerin aslında düşman olduğu bir an unutulmamalı, unutturulmamalıdır.

Burjuvazinin hangi kesimi ile nasıl bir ittifak söz konusu olursa olsun, bu ittifaklarda proletarya için olmazsa olmaz ön şart, proletaryanın ideolojik ve örgütsel bağımsızlığı, tam bir ajitasyon-propaganda-örgütlenme özgürlüğüdür.

14. Emperyalist sistemin devrim/karşı devrim saflaşması içinde olan iki temel çelişmesi dışında bir de karşı devrimin kendi içinde olan ve belirli şartlarda devrimi kolaylaştırıcı, devrim şartlarını daha da olgunlaştırıcı bir temel çelişmesi daha vardır. Bu **emperyalist devlet ve tekellerin kendi aralarındaki çelişme**dir.

Bu çelişme, emperyalistlerin, proletaryanın ve ezilen halkların karşısına yekpare bir bütün olarak çıkmasını engeller, onları böler ve hatta yer yer onları birbirlerine karşı savaşa kadar sürükler. Proletarya ve ezilen halklar için bu çelişme kendi amaçları doğrultusunda yararlanılabilecek bir çelişmedir. Düşmanlar arasındaki çelişmelerden yararlanabilmek fakat güç meselesidir. Bu çelişmelerden yararlanabilecek kadar güçlü olunmadan "düşmanlar arasındaki çelişmelerden yararlanma"ya, bunları kullanmaya kalkmak, birçok halde siyasette kullanılmayı, kuyrukçuluğu vb. gündeme getirir.

15. Emperyalizm ve proleter devrimleri çağının temel nitelikleri değişmemiştir. Çağımızı bugün de belirleyen emperyalizm ve onu yıkma mücadelesidir.

Proleter dünya devrimi, Rusya'da Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin ve daha sonraki proletarya önderliğindeki devrimlerin gösterdiği gibi, tek tek ülkelerin sosyo-ekonomik ve kültürel yapısına; varolan enternasyonal ve ulusal objektif ve sübjektif şartların durumuna bağlı olarak, değişik zamanlarda, değişik biçimlerde ve hızda gelişecek proletarya önderliğindeki değişik devrimlerle emperyalist zincirin halkalarından kopması biçiminde gerçeklesecektir. O tek tek ülkelerdeki devrimlerin bileşkesi olan bir süreçtir.

Proleter dünya devrimi sürecini böyle, yani tek tek ülkelerde de-

ğişik zamanlarda ve hızda gelişecek devrimlerin bir bileşkesi olarak değil de, emperyalist ülkelerin hemen tümünde aynı anda gerçekleyecek bir devrim olarak kavrayan Troçkizm, gerçekte proleter dünya devrimini imkânsız kılmanın teorisidir.

16. Emperyalist sistemin tümü devrime gebedir. Bugün dünya üzerinde her biri emperyalist zincirin halkaları konumunda olan ülkelerin tümünde devrimi mümkün ve gerekli kılan objektif şartlar –şu veya bu olgunlukta– vardır. Doğrudan proleter devrimler veya proletarya önderliğinde devrimler dünyanın her ülkesinde mümkündür. Proleter dünya devrimi süreci, emperyalizmin başlangıç yıllarında olduğu gibi, bugün de emperyalist zincirin içinde bulunulan somut zaman dilimindeki en zayıf halkasından kopması suretiyle, tek tek ülkelerde gerçekleşmesi ile oluşan bir süreçtir.

"En zayıf halka" hem objektif çelişmelerin en derin olduğu, hem ("üsttekilerin artık eski yöntemlerle yönetemez durumda olduğu, hem de alttakilerin artık eski tarzda yönetilmeyi kabul etmedikleri ve kitlelerin ruh halini gösteren bağımsız tarihi eyleminde gözle görülür bir artış olduğu") devrimci durumun var olduğu ve hem de sübjektif unsurun devrime hazır olduğu ülkedir. Yani işçilerin, köylülerin, diğer devrimci sınıf ve tabakaların bilinci ve örgütlenmesinin devrimi mümkün kılan seviyede gelişmiş olduğu ülkedir.

En zayıf halka tespiti ancak tek tek ülkeler için somut olarak yapıldığında doğru olur. Genel kıtasal tespitler, ya da belli ülke grupları için yapılan tespitler işe yaramaz. Tersine örneğin belli ülke grupları için yapılan "devrimin fırtına merkezi" tanımı, bu merkez içinde olmayan ülkelerde proletaryanın ve emekçilerin rolünü beklemeye, fırtına merkezindeki ülkelerin devrimine enternasyonalist destek sunmaya indirgemeye hizmet eder, zarar verir.

17. Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, proletarya –bütün ülkelerde – sonuna dek devrimci tek sınıftır. Proletaryanın de-

mokratik devrimde en yakın müttefiki olan köylülük de dâhil olmak üzere kapitalist toplumun bütün diğer devrimci (yani objektif olarak devrimden çıkarı olan) sınıfları, kapitalizmin gelişmesi ile dağılmakta, yok olmaya gitmektedir. Oysa proletarya kapitalizmin ürünü olan, onun gelişmesiyle birlikte gelişen bir sınıftır.

Burjuva ideologların proleter devrimin modasının geçtiğini, proleter devrimin mümkün olmadığını ispatlamak için ileri sürdükleri "proletaryanın yok olduğu" tezleri tam bir safsatadır. Proletaryanın bileşiminde, en başta gelişmiş kapitalist/emperyalist ülkelerde belirli değişikliklerin olduğu, hizmetlerin ve hizmet sektöründe çalışanların sayısının, doğrudan üretim alanında çalışanların sayısına göre arttığı olgudur. Fakat bu en gelişmiş emperyalist ülkelerde de proletaryanın yok olduğu, proleter devrimin gereksiz veya imkânsız hâle geldiği anlamına gelmiyor. Hizmet sektöründe çalışanların ezici çoğunluğu işçidirler. Bu alanda da emek sömürüsü en zor çalışma koşullarında gerçekleşmektedir. Kaldı ki dünya geneli ele alındığında, doğrudan üretim alanında çalışan ücretli emekçilerin sayısı ve oranı hiçbir dönemde olmadığı kadar yükselmiş durumdadır. 'Proletarya yok oluyor' tezlerinin savunucuları bir yandan dünyayı kendi yaşadıkları emperyalist metropollerden ibaret sanan metropol merkezciler, hem de proletarya tanımını yanlış bir şekilde "doğrudan üretim alanında çalışan ücretli emekçiler"le sınırlayan yanlış teorisyenlerdir.

Üretim araçları üzerinde özel mülkiyete sahip olmayan, dolayısıyla geçinmek için iş gücünü ücret karşılığı satmak zorunda olan tüm emekçileri kapsayan proletarya, çağımızda devrimin öncüsü ve esas öznesidir.

18. Devrim şiddet sorunudur. Emperyalist burjuvazinin iktidarı zora dayanmaktadır. Bu iktidar ancak şiddete dayalı devrimle parçalanabilir.

Silahlı mücadele, şiddetin tek biçimi değildir. Fakat işçi sınıfının ve emekçi yığınların örgütlü silahlı mücadelesi, burjuvaziye karşı dev-

rimci iç savaş, devrimci şiddetin kullanımının en yüksek biçimidir. Devrimin zaferi için proletarya ve emekçi yığınlar buna hazırlanmak zorundadır.

"Sosyalizme geçişin barışçıl ve barışçıl olmayan iki olası yolu" tezi, barışçıl denen iç savaşsız geçişin, ancak çok olağanüstü şartlarda mümkün olduğunu gözlerden gizleyen, bunun için de –güçlü bir sosyalist çevre dışında– her şeyden önce proletaryanın örgütlenmiş şiddetine mutlak gereksinimin üzerini örten revizyonist bir tezdir.

Devrimin bir ülkede askeri açıdan somut yolundan ve devrimci şiddetin kullanımının biçimlerinden bağımsız olarak, devrimci şiddet, devrimin olmazsa olmaz önkoşuludur.

Devrimci şiddet, öncelikle işçi ve emekçi yığınların hâkim sınıflara yönelen örgütlü şiddetidir.

Devrim, işçi ve emekçi yığınların adına hareket eden örgütlü öncünün "halk adına", "devrim adına" hâkim sınıflarla vuruşması ve hesaplaşması değil, örgütlü öncünün yönetip yönlendirdiği, içinde yer alıp, en önünde yürüdüğü emekçi kitlelerin eseridir.

Bütün komünist partiler için olduğu gibi, Birleşik Bolşevik Partimiz için de bu bağlamda temel görev, işçi ve emekçi kitlelerin devrimci şiddetinin örgütlenmesi, işçi ve emekçi yığınların devrimci iç savaşa hazırlanmasıdır.

19. Proleter dünya devriminin zaferi için, her ülkede işçi sınıfına ve emekçi yığınlara marksist-leninist bilincini taşıyacak, işçi sınıfının öncü unsurlarını içinde barındıracak, sınıf mücadelesinin en ön saflarında yer alarak bu mücadeleye yol gösterecek öncü örgüte, Bolşevik tipte komünist partisine, Bolşevik Parti'ye ihtiyaç vardır. Bolşevik Parti inşası devrim öncesi esas olarak iki aşamadan geçer.

1. Proleter öncünün komünist partisine kazanılması aşaması.

2. Milyonlarca işçi ve emekçinin devrimci mevzilere yerleştirilmesi aşaması.

Proleter dünya devriminin zaferi için yalnızca tek tek ülkelerde

Bolşevik Partilerin varlığı yeterli değildir. Proleter dünya devriminin zaferi için dünya çapında bütün ülke partilerinin kendilerini o partinin bir parçası olarak kavradığı bir enternasyonal örgüte, bir Dünya Komünist Partisi'ne de ihtiyaç vardır.

Kuzey Kürdistan/Türkiye devriminin öncü örgütü olan Bolşevik Partimiz, Kuzey Kürdistan/Türkiye devrimini, dünya devriminin bizim coğrafyamızdaki bir parçası olarak kavramaktadır. Kuzey Kürdistan/Türkiye devriminin öncüsü olan Bolşevik Partimiz, kendisini şu anda var olmayan ve fakat mutlaka gerekli olan Dünya Komünist Partisi'nin ülkelerimizdeki temsilcisi, seksiyonu olarak kavramaktadır ve bu dünya partisinin de inşası için yapabileceği maksimum katkıyı en önemli görevlerinden biri olarak kavramaktadır.

II. Sonal hedefimiz bütün dünyada komünizmdir.

Kendisini proleter dünya devriminin bir parçası olarak kavrayan devrimimizin, kendisini Dünya Komünist Hareketi'nin bir parçası olarak kavrayan partimizin sonal hedefi, bütün dünyada komünizmin egemenliğidir. Aslında tarihsel gelişmenin tüm seyri tarafından hazırlanan komünist toplum düzeni, insanlığın geleceği için tek umuttur. Çünkü sadece komünist toplumun dünya çapında egemenliği yaşam temellerini yok etme noktasına doğru ilerleyen, insanlığı barbarlık içinde çöküşe götürmekle tehdit eden kapitalist sistemin temel çelişmelerini çözebilir, kapitalizmi bir kez daha geri gelmemecesine ortadan kaldırabilir.

20. Komünist toplum düzeni en kısa anlatımıyla, oldukça uzun sürecek bir geçiş aşaması toplumu olan sosyalist toplumun (ya da komünizmin birinci/alt evresinin) sürekli bir devrim süreci içinde gelişmesinden süreç içinde doğacak olan toplum düzenidir. Komünist toplum düzeninde, sonunda devlet "sönüp gitmiş" olacaktır. Toplumun yönetiminin yerini, nesnelerin yönetimi alacaktır. Toplumun

bütün bireyleri yeteneğine en uygun olan, en sevdiği işi yapabilir. Bunun ekonomik temeli, toplumun zenginliğinin kafa ve kol emeği arasındaki karşıtlığı ortadan kaldıracak kadar artmış olmasıdır. Komünist toplumda kafa emeği ile kol emeği arasındaki karşıtlık ortadan kalkar. Bireylerin iş bölümüne kölece boyun eğme durumu ortadan kalkar. Bu toplumda çalışma yalnızca bir geçim aracı olmaktan çıkıp, bizzat yaşamın birincil gereksinimi hâline gelir. Bireylerin çok yönlü gelişmesi sonucu herkes kendi seçtiği, severek yaptığı, topluma en fazla katkıda bulunabileceği işi yapabilir duruma gelir. Böylece bireylerin üretici gücünün verimliliği muazzam boyutlara ulaşır. Diğer yandan teknik üretici güçlerin sınırsız gelişmesinin önündeki tüm engeller de kaldırılmıştır. Mümkün olarak en ileri teknik, yabancılaşmamış işte çalışan insan gücü ile toplumun kolektif zenginliği olağanüstü ölçülerde artar. Bu toplumun özgür bireyleri hiçbir dış zorlama olmaksızın topluma yeteneği ölçüsünde katkıda bulunur. Bu toplumda zenginliğin paylaşımında da burjuva hukukunun dar sınırları aşılır. Her birey sınırlarını yalnızca kendinin belirlediği ihtiyacı kadar alacak duruma gelir. Bu toplumun bayrağında "Herkes yeteneğine göre, herkese gereksinimine göre" yazar.

Kuşkusuz böyle bir toplum, insanları birbirinin kurdu hâline getiren bir toplumsal sisteme sahip bugünün insanları ile düşünülemez. Bu toplumsal sistemin ürünü olan bugünün tipik bireyci, bencil emekçilerinin yeni komünist toplumu inşa edecek yeni insanlara dönüşmesi sürekli ve çok yönlü devrimleri gerektirir. Bugünkü toplumsal sistemin maddi temellerinin yıkılmasına, yerine yeni temellerin inşa edilmesine paralel olarak, yeni maddi şartlar içinde adım adım yeni insanlar oluşacak, insanlık er geç komünizme varacaktır.

21. Dünya çapında bu sonal hedefe, dünya çapında devletin sönüp gitmiş olduğu, din, milliyet, vb. farklılıkların silinip gittiği, cinsler arasındaki toplumsal eşitsizliğin ortadan kalktığı, varolan farklılıkların o özgür bireyler arasında bir ayrılık ve düşmanlık nedeni olmak-

tan çıkıp, bir zenginlik kaynağı olarak kavrandığı; insanların içinde yaşadıkları doğal çevreyi üzerinde egemenlik kurulacak bir sömürü kaynağı değil, yaşamın yenilenebilir temeli olarak görüp, doğayla uyum içinde yaşadığı komünist topluma bir çırpıda varmak mümkün değildir.

İçinde yaşadığımız kapitalist toplumdan, komünist topluma oldukça uzun bir geçiş süreci yaşanacaktır. Bu geçiş süreci, sosyalizm süreci (komünizmin alt evresi süreci) dir.

Bu sürece tekabül eden siyasi sistem, proletarya diktatörlüğü sistemidir.

22. Çok kaba olarak kapitalizmden komünizme geçiş sürecinde şu evrelerin yaşanacağından yola çıkıyoruz:

*Tek tek ülkelerde proleter devrimler sonucu sosyalist devletlerin, proletarya önderliğinde halk devrimleri ile sosyalizm yönelimli halk demokrasisi devletlerinin ortaya çıkışı. Bunlar arasındaki karşılıklı destek ile "sosyalist dünya sistemi" nin, sosyalist kampın oluşması. Emperyalizmin giderek geriletilmesi.

Bu süreç 1917 Ekim Devrimi ile yaşanmaya başlandı ve fakat 20. yüzyılın ikinci yarısında revizyonist ihanet sonucu kesintiye uğradı. Şimdi 'sosyalist dünya sistemi' süreci yeniden yaşanmak zorundadır. Bu kez geçmişin hatalarından da öğrenerek "geri dönüş" tehlikesine karşı daha iyi mücadele etme imkânları vardır.

*Sosyalist ülkelerde sosyalizmin inşasının derinleştirilmesi; komünizmin maddi temellerinin yaratılması yönünde ilerlenmesi. Halk demokrasisi ülkelerinde devrimin durmaksızın sürdürülmesi. İktidarda pay verilmiş olan burjuva kesimlerin siyasi iktidardan sınıf mücadelesi ile uzaklaştırılması, proletarya diktatörlüğünün gerçekleştirilmesi, sosyalist devrim ve sosyalizmin inşası.

* Sosyalist kampın maddi ve manevi desteğiyle emperyalist, kapitalist ülkelerde sosyalist ve demokratik devrimlerin zaferi.

* Devrimin bütün ülkelerde kesintisiz sürdürülmesi. Bir yandan

komünizmin maddi temelleri yaratılır ve olgunlaştırılırken, diğer yandan ideolojik alanda yeni insanın yaratılması mücadelesinde geçmişin ideolojik tortularına karşı sürekli mücadele, sürekli kültürel devrim.

* Sosyalist devletler arasında giderek tek devlet çatısı altında birleşmeye yönelme. Devletin sönüp gitmesinden önceki evrede oluşacak Dünya Sosyalist/Komünist Devletler Birliği!

23. Geleceğin komünist toplumunda tüm ilişkilerin somut olarak nasıl olacağı vb. bugünün işi değildir. Bunlar gelişme içinde özgür bireylerin özgür iradeleri temelinde oluşacaktır. Bugünden geleceğin komünist toplumunun tam bir resmini çizmeye kalkmak idealist bir ütopyacılık olur. Biz bugünden yalnızca dünün ve bugünün verileri temelinde, içinde yaşadığımız kapitalist sömürü toplumunun dünyayı ve insanlığı nereye sürüklediğini ve onun kendi iç çelişmeleri temelinde yarattığı alternatif çözümün sonuçta nereye varacağını, varması gerektiğini söyleyecek durumdayız. Bunun ötesinde söyleyeceklerimiz bugüne kadarki sosyalizm deneyimlerinin de dersleri temelinde, yakın gelecekte sosyalist devrimler ertesi ortaya çıkacak geçiş toplumları ile ilgilidir.

24. Sosyalist geçiş toplumunun siyasi sistemi proletarya diktatörlüğüdür.

Proletarya diktatörlüğü, işçi sınıfının siyasi iktidarı hiçbir burjuva kesimi ile paylaşmadığı, proletaryanın en yakın müttefiki olan yoksul yığınlarla (en başta kır yoksulları, yoksul köylülükle) ittifak içinde gerçekleştirdiği iktidarın adıdır.

Proletarya diktatörlüğü siyasi olarak burjuvazinin tüm kesimleri üzerinde diktatörlüktür. Proletarya diktatörlüğüne açıktan düşman olan, proletarya diktatörlüğünü yıkma hedefine ve programına sahip hiçbir örgütlenmeye izin verilmez, göz yumulmaz.

Proletarya diktatörlüğü buna karşı işçi sınıfı ve tüm emekçi halk

için en geniş demokrasidir. Halk saflarında bulunan tüm emekçi sınıflar ve katmanlar için tam bir örgütlenme özgürlüğü vardır.

Bir ülkedeki proletarya diktatörlüğü kendini bütün dünyada komünizm hedefine sahip proleter dünya devriminin ülkedeki parçası olarak kavrar. Proleter enternasyonalizmi proletarya diktatörlüğünün siyasetinin temelidir. Bu siyaset temelinde bir yandan ülkedeki sosyalist devrimin maksimum ilerletilmesi görevine sarılınırken, diğer yandan diğer ülkelerde proleter devrimlerine ve proletarya önderliğindeki devrimlere maksimum destek sağlanır.

Proletarya diktatörlüğünün ekonomi programı üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin, bütün olarak, kesinlikle ve bir daha geri gelmemecesine tasfiyesi; burjuvazinin bir bütün olarak, sınıf olarak tasfiyesi programıdır. Proletarya diktatörlüğü bu programı tabii ki bir vuruşta gerçekleştiremez. Her ülkenin somut durumuna göre değişik yaşanacak kesintisiz devrim sürecinde başta en temel üretim araçlarının toplumsallaştırılması, bunların toplum adına devlet mülkiyetine geçirilmesinden başlayarak, adım adım işçi ve emekçi yığınların hazırlığı ölçüsünde orta ve küçük burjuvazinin üretim araçları üzerindeki mülkiyetini kaldırır.

25. Bugün de bir dizi ülkede doğrudan proletarya diktatörlüğü kurup, sosyalizmin inşasına girişmek mümkün değildir. Dünya komünizmine giden yolda bugün de bir dizi ülkede hâlâ sosyalist devrim öncesinde antiemperyalist (ulusal) /demokratik devrim süreçleri yaşanmak zorundadır. Bu süreçlerin proletarya önderliğinde devrim süreçleri olarak yaşanma imkânları da vardır. Bu hallerde devrimin durmaksızın sürdürülmesi ve proletarya diktatörlüğünün gerçekleştirilmesi, sosyalist devrimin iç savaş olmaksızın gerçekleştirilmesi de mümkündür.

Proletarya önderliğindeki antiemperyalist (ulusal)/demokratik devrimlerin siyasi iktidar hedefi proletarya diktatörlüğü değil, "Halkın Demokratik Diktatörlüğü"dür. Bu diktatörlük sınıfsal yapısı itiba-

rı ile bir "İşçi Köylü Diktatörlüğü"dür. Teorik olarak halkın demokratik diktatörlüğü kırda ve kentte küçük burjuvazi ve orta burjuvazinin devrimde yer almış tüm kesimlerinin de işçi sınıfı ile birlikte iktidar ortağı olmasını kabul eder. Bu diktatörlük ne tam anlamıyla burjuvazinin diktatörlüğü, ne de tam anlamıyla proletaryanın diktatörlüğüdür. Bu diktatörlük içinde sınıf mücadelesi bütün hızıyla sürer. Proletaryanın amacı, iktidar içinde yer alan burjuva kesimlerin süreç içinde tasfiyesi, proletarya diktatörlüğünün gerçekleştirilmesi olmak zorundadır.

Diktatörlük, sınıfsal bileşimi gereği, bir bütün olarak burjuvazi üzerinde değil, devrilmiş olan emperyalist işbirlikçisi büyük burjuvazi, onun destekçileri üzerinde bir diktatörlük, devrim saflarında yer almış bütün güçler için ise en geniş demokrasidir. Proletaryanın çıkarı bu demokraside doğrudan demokrasi unsurlarının genişletilmesindedir.

"Halkın Demokratik Diktatörlüğü"nün devleti, "Halk Demokrasisi Devleti"dir. Bu diktatörlüğün ekonomi programı, emperyalist ve işbirlikçi büyük sermayenin özel mülkiyetinin tasfiyesi, bağımsız kapitalizmin gelişmesinin yolunu açma programıdır. Başta ülke içindeki emperyalist sermayenin ve emperyalizmle işbirliği içinde bulunan işbirlikçi büyük sermayenin özel mülkiyeti toplumsallaştırılır, devlet mülkiyetine geçirilir. Buna karşı orta burjuvazi ve küçük burjuvazinin mülkiyetine dokunulmaz. Sınıf mücadelesi yoluyla, işçi ve yoksul köylülüğün hazırlık derecesi izin verdiği ölçüde süreç içinde orta ve küçük burjuvazinin mülkiyeti de sınırlanmaya başlanır. Özel mülkiyet yerine, toplumsal mülkiyetin geri biçimleri (kooperatifler, kolektifler), giderek daha yüksek biçimlerine geçilme yolu tutulur. Bu kuşkusuz her adımda sınıf mücadelesi gerektiren kesintisiz bir devrim sürecidir.

Şartlar olgunlaştığında demokratik halk diktatörlüğü sisteminden, proletarya diktatörlüğü sistemine geçilir. Birincisinden ikincisine geçişi belirleyecek olan, proletaryanın hazırlık ve kır yoksullarıyla birleşme derecesidir.

III. Kuzey Kürdistan/Türkiye/Antakya (Arabistan) bölgesi devrimi proleter dünya devriminin kopmaz bir parçasıdır.

26. Kuzey Kürdistan/Türkiye/Antakya (Arabistan) bölgesi emperyalizme bağımlı kapitalist bir ülkedir. Gelişmiş emperyalist ülkelerle karşılaştırıldığında oldukça geri olan kapitalizm, özellikle 1980'li yıllardan sonra önemli ölçüde gelişme göstermiştir. Bugün Türkiye uluslararası istatistiklerde "gelişmekte olan ekonomiler" kategorisinde gösterilen, orta derecede gelişmiş, bağımlı kapitalist bir ülkedir. Bağımlı ve tekelci nitelikte kapitalizm ekonomide belirleyici konumdadır. Feodal artıklar ekonomide önemli bir rol oynamamaktadır. Üst yapıda feodal artıkların önemli bir etkinliği vardır. Bu kendini en açık biçimden dinin, dini örgütlenmelerin oynadığı rolde; özellikle Kuzey Kürdistan'da aşiret ilişkilerinin varlığını ve etkinliğini sürdürmesinde, pederşahi yaklaşımların egemenliğinde vb. göstermektedir.

Kuzey Kürdistan/Türkiye/Antakya (Arabistan) bölgesinin dünyanın kaba bölünmesinde "bağımlı ülke"ler kategorisi içinde yer alması, Kuzey Kürdistan/Türkiye/Antakya (Arabistan) bölgesi burjuvazisinin işbirlikçiliğinin "komprador" nitelikte olduğu anlamına gelmiyor. Kuzey Kürdistan/Türkiye/Antakya (Arabistan) bölgesinin işbirlikçi tekelci burjuvazisi emperyalist tekellerin "acente"liğini yapan ticaret burjuvazisi konumundan çoktan çıkmış durumdadır. İşbirlikçi tekelci burjuvazi küçümsenmeyecek bir sermaye birikimine sahip, kendi sınıf çıkarları şu ya da bu emperyalist gücün çıkarı ile çeliştiğinde, kendi çıkarlarını belli ölçülerde söz konusu emperyalist güce karşı da –başka emperyalist güçlerle ittifak içinde– savunabilecek konuma gelmiş bir burjuvazidir. Kuzey Kıbrıs'ı resmen işgal altında tutmaktadır. Kuzey Kürdistan iç sömürgesi konumundadır. Antakya (Arabistan) bölgesini ilhak etmiştir. Ortadoğu'da ve Türki cumhuriyetlerde emperyal çıkarlar peşinde koşan bölgesel bir güç konumundadır.

Bölgesel güç olma konusunda ki iddiasını 2017/2018'deki Cerablus ve Efrîn işgaliyle ve Suriye'deki savaşta kendi çıkarlarını merkeze koyan siyaseti ile güçlendirmiştir. 21. yüzyılın başlarında Batılı emperyalistler açısından, en başta da Amerikan emperyalizmi açısından, Müslüman çoğunluklu nüfusa sahip ülkeler için Batı dünyası ile İslam dünyasını birleştirebilmek için "ılımlı İslam" rol modeli olarak düşünülen Türkiye, kendi burjuvazisinin çıkarlarını merkeze koyan siyaset nedeniyle eski "stratejik müttefikleri" için güvenilir olma konumundan çıkmıştır.

27. Kuzey Kürdistan/Türkiye/Antakya (Arabistan) bölgesinde bugüne dek demokratik devrim tamamlanmamış, demokratik devrimin bir dizi temel görevi –en başta da feodalizmin devrimci tarzda kökten tasfiyesi görevi– çözülmemiştir. Feodalizmin çözülmesi, feodal toprak ağalarının süreç içinde emperyalizme bağımlı büyük sermaye ile iç içe geçip bütünleşerek "kapitalistleşmesi" yoluyla, iç başkalaşım yoluyla olmuştur. Böylece bir dizi yarı feodal ilişki, feodalizm kalıntısı hem alt yapıda varlığını uzun süre muhafaza edebilmiş, hem de üst yapıda varlığını ve etkinliğini bugüne dek sürdürmüştür.

28. Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulmasına önderlik eden Mustafa Kemal önderliğindeki güdük antiemperyalist devrim, gelişmesi içinde demokratik devrim görevlerine karşı yönelen, Türk ve Müslüman burjuvazi (en başta bürokrat burjuvalar) ve toprak ağalarının ve kapitalist toprak beylerinin damgasını taşıyan bir harekettir.

29. Kuzey Kürdistan/Türkiye/Antakya (Arabistan) Bölgesinde burjuva demokrasisi gerçek anlamda hiçbir zaman uygulanmamıştır. Türkiye Cumhuriyeti devleti 1923'te kurulduğundan ve kemalist burjuvazi iktidarını belli ölçülerde sağlamlaştırdığından bu yana (yani 1925 yılı, Takrir-i Sükûn Kanunu çıkarılıp, uygulanmaya başladı-

ğından bu yana) siyasi iktidar parlamenter maskeli faşist bir karaktere sahip olagelmiştir. Belirli dönemlerde (örneğin 1946 sonrası kısa bir dönem, 1950 Demokrat Parti'nin ilk iktidar döneminin ilk ayları, 1961 Anayasası ertesi kısa bir dönem, 1970'li yılların son dönemi) ve demokratik haklardan kısmi yararlanma imkânlarının varlığı bu gerçeği ortadan kaldırmaz.

2000'li yıllarda yeni bir durum ortaya çıkmıştır.

Bir yandan Kuzey Kürdistan/Türkiye/Antakya (Arabistan) bölgesinde egemen olan anayasa hâlâ faşist 1982 Anayasası'dır. Bu anayasada yapılmış olan 180'i aşkın değişiklik, anayasanın faşist özünü değiştirmemiştir. Diğer yandan Türkiye'nin AB'ye üyelik görüşmeleri sürecinde AB'nin talep ettiği "uyum yasaları" ile Türkiye'nin yasalarında yüzlerce değişiklik yapılmıştır. Anayasa dışta tutulup, değiştirilen yasa metinleri temel alındığında, Türkiye'nin AB içindeki burjuva "demokratik" ülkelerden esasta bir farkı kalmamıştır. Fakat uygulamada yaşanan esasta faşizmin sürmesi olmuştur. Yasal düzlemde yapılan gerici burjuva demokratik düzenlemelerin hayata geçirilmesi hep engellerle karşılaşmış, egemenler arasındaki iktidar dalaşı, 2004-2015 arasında faşizmin çözülme süreci olarak adlandırdığımız süreci kesintiye uğratmıştır. Yaşanan hâlâ açık terörün esas yönetim yöntemi olduğu faşizmdir.

15 Temmuz 2016'da yaşanan başarısız bir darbe girişimi ertesinde, ülke önce Kanun Hükmünde kararnamelerle yönetilmeye başlandı. Zaten göstermelik olan parlamentonun fonksiyonu iyice sınırlandı. 16 Nisan 2017'de yapılan bir referandum ile T.C.'nin yönetim sisteminin "cumhurbaşkanlığı sistemi" adı verilen alaturka bir başkanlık sistemi olarak değiştirilmesi karara bağlandı. 24 Haziran 2018'de yapılan Cumhurbaşkanlığı ve Parlamento seçimleri ertesinde, seçilmiş cumhurbaşkanına olağanüstü yetkiler veren, yürütmeyi aşırı güçlendiren alaturka başkanlık sistemine resmen geçiş tamamlandı.

Faşizm artık alaturka başkanlık sistemi kullanılarak uygulanıyor.

30. Kuzey Kürdistan/Türkiye/Antakya (Arabistan) bölgesinde, içinde Türk ulusunun (hâkim sınıflarının) egemen olduğu ve fakat Türk olmayan Kürt ulusu, Arap ulusu ve bir dizi değişik milliyetin de yaşadığı çok uluslu bir devlettir. Ancak bu çok uluslu devlette egemen olan Türk burjuvazisi, T.C.'de Türk ulusu dışında bir ulusun varlığını kabul etmemektedir. O anayasasına değişmez bir madde olarak " Ülkenin vatanı ve milleti ile bölünmez bütünlüğü"nü yazmış, bütün T.C. vatandaşlarının da Türk olduğunu yazmıştır. Türk burjuvazisi T.C.'nin kuruluşundan bu yana kendi değişik ulusal kimliğine sahip çıkanlara karşı soykırım ve asimilasyon siyaseti izlemektedir. Bu bağlamda T.C.'nin egemen sınıfları Osmanlı'nın son döneminde gerçekleştirilen 20. yüzyılın soykırımlarından birinin, Ermeniler üzerindeki soykırımın tarih çarpıtıcısı, inkârcı mirasçıları ve sürdürücleridir. Kürt ulusunun kendi kaderinin tayin hakkının gaspı, T.C.'nin kuruluşundaki yapı harcıdır. T.C., Türk olmayan milliyetler için tam bir halklar hapishanesidir. Antakya (Arabistan) bölgesini ilhak etmiştir. O sadece T.C. sınırları içinde değil, dışında da saldırgan ve yayılmacıdır. Kuzey Kıbrıs'ın 1974'den beri açık askeri işgal altında olması bunun yalnızca bir örneğidir.

31. Kuzey Kürdistan/Türkiye/Antakya (Arabistan) bölgesinde devrim, Kuzey Kürdistan/Türkiye/Antakya (Arabistan) bölgesinin tüm milliyetlerinden işçi sınıfının ve emekçilerinin Bolşevik Parti'nin önderliği altında birleşerek yürütecekleri bir ortak devrim biçiminde zafer kazanabilir. Gerek Kuzey Kürdistan'da, Antakya (Arabistan) bölgesinde, gerekse T.C.'nin diğer alanlarında hâkim olan aynı devlettir. Kuzey Kürdistan, Antakya (Arabistan) bölgesinde ve T.C.'nin diğer alanlarında da devrimin baş düşmanı bu devlettir ve devrimin zaferi ancak bu devlet iktidarının yıkılmasıyla kazanılabilir. Bu yüzden T.C'nin değişik bölgelerindeki şartların değişikliğine ve bu değişik şartlara uygun değişik taktiklerin, örgütlenmelerin gerekliliğine rağmen, devrimi birleşik bir süreçtir.

32. Kuzey Kürdistan/Türkiye/Antakya(Arabistan) bölgesinin sınıfsal yapısı 2019 Eylül verilerine göre şöyledir:

Nüfusun %59,9' üretim aracı sahibi olmayan, yaşamak için işgücünü ücret karşılığı satmak zorunda olan emekçilerden oluşmaktadır. Bu kesim proletaryadır. Nüfusun % 6,2'lik bölümü çok küçük ölçekte üretim aracı sahibi olmasına rağmen, geçiminin esas kaynağı yaşamak için satmak zorunda kaldığı ücretli emeğidir. Bu kesim yarı proletaryadır.

Nüfusun geri kalan bölümü, yani %33,9'nun geçim kaynağı üretim aracı mülkiyeti veya üretim aracı üzerinde tasarruf hakkı üzerinden doğrudan ücretli emek sömürüsü veya bu sömürüden pay almadır. Nüfusun bu kesimi burjuvazi kategorisindedir.

Kuzey Kürdistan/Türkiye/Antakya (Arabistan) bölgesinde burjuvazi sermayenin yapısı ve kullanımı açısından iki bölüme ayrılmaktadır. Devlet ve belediye mülkiyeti üzerinde tasarruf hakkını kullanan bürokrat burjuvazi ve özel sermayeli burjuvazi.

Burjuvazinin yaklaşık beşte biri kadarı bürokrat burjuvaziyi oluştururken, burjuvazinin %80'i özel sermaye sahibi burjuvazi kategorisi içinde yer almaktadır.

Burjuvazi kendi içinde küçük burjuvazi, orta burjuvazi ve büyük burjuvazi biçiminde bölünmektedir. Küçük burjuvazi genelde kendi işyerinde kendisi ve aile fertleri de çalışan, bunun yanında ücret karşılığı az sayıda işçi çalıştıran mini ve küçük işletme sahibi kesimdir. Ülkelerimizde burjuvazinin büyük bölümünü, yüzde sekseninden fazlasını, bu kesim oluşturmaktadır. Ülke nüfusunun dörtte birinden fazlası sınıfsal olarak küçük burjuva kategorisi içindedir.

Orta burjuvazi geçiminin kaynağı işgücü sömürüsü olan, orta büyüklükte işletme sahibi kesim veya üretim araçları üzerindeki tasarruf hakkını kullanım yolu üzerinden bu kesim seviyesinde gelire sahip olan, bu kesimin hayat şartlarına sahip olan bürokrat/teknokratlardır. Bunlar burjuvazinin %17'si civarındadır.

Burjuvazinin yaklaşık %3'lük kesimi ki bu toplumun yaklaşık

%1'ne tekabül eder, büyük burjuvaziye dâhildir. Onlar içinde de en büyükler bir avuçtur!

Nüfusun büyük kesimi, %93'ü kentlerde yaşamaktadır.

33. Kuzey Kürdistan/Türkiye/Antakya (Arabistan) bölgesinde kapitalizmin gelişmesi, gerçekte her şeyden önce toplumun %1'lik küçücük bir bölümünün emperyalistlerle Kuzey Kürdistan/Türkiye/Antakya (Arabistan) bölgesinin emekçilerini sömürmesi temelinde her geçen gün daha da zenginleşmeleri anlamında bir gelişmedir. Gelişmeden Kuzey Kürdistan/Türkiye/Antakya (Arabistan) bölgesinde burjuvazinin diğer kesimlerini oluşturan orta burjuvazi ve küçük burjuvazinin üst kesimi de küçümsenmeyecek ölçüde pay almaktadır. Küçük burjuvazinin alt kesimleri, yarı proletarya ve işçi sınıfının toplumsal gelişmeden aldığı pay yok denecek kadar azdır. Zenginliğin esas yaratıcısı olan proletaryanın zenginlikten aldığı pay, zenginlik pastasının büyüme oranının gerisindedir. Sınıfın payı büyümemekte, tersine küçülmektedir. Bu tüm kapitalist ülkelerde yaşanan bir durumdur. Kuzey Kürdistan/Türkiye/Antakya (Arabistan) bölgesinde emekçilerin lehine özsel bir değişme, bir gelişme bu sistem içinde mümkün değildir.

Kuzey Kürdistan/Türkiye/Antakya (Arabistan) bölgesinde nüfusunun büyük çoğunluğunu oluşturan emekçi sınıf ve katmanlar lehine bir gelişme için Türkiye'nin bugünkü bağımlı kapitalist sisteminin yıkılması gereklidir.

34. Kuzey Kürdistan/Türkiye/Antakya (Arabistan) bölgesinde işçi sınıfının burjuvaziye karşı birçok mücadeleleri olmuş, bu mücadelelerde işçi sınıfı küçümsenmeyecek deneyimler kazanmıştır. Fakat bu sınıf mücadelesi hiçbir dönemde gerçek anlamda burjuvazinin sınıf iktidarını ciddi bir biçimde tehdit edecek boyutlara varmamıştır.

Kuzey Kürdistan/Türkiye/Antakya (Arabistan) bölgesinde iktidar mücadelesi T.C. kurulduktan ve kemalist bürokrat devlet burjuvazisi

iktidarını sağlamlaştırdıktan bu yana hep esas olarak burjuvazinin iki kanadı arasındaki bir mücadele olarak yürümüş; bağımsız sınıf hareketi niteliğine kavuşmayan işçi sınıfının, emekçi yığınların, ezilen milliyetlerin mücadeleleri hep bu iki kanadın iktidar mücadelesinde egemenler tarafından kullanılabilmiştir.

Türkiye Cumhuriyeti kurulduğundan, Demokrat Parti iktidara gelene kadar, Türkiye devletinde egemen olan güç devlet büyük bürokrat burjuvazisisidir. Kapitalizmin gelişmesine bağlı olarak gelişen özel sermayeli büyük burjuvazi 1950'li yıllardan itibaren iktidarı adım adım ele geçirmeye yönelmiş, ancak yerleşik kemalist bürokrat burjuvazi iktidardaki ağırlığının tehdit altında olduğu dönemlerde açık askeri darbelerle de iktidardaki yerini korumayı başarmıştır. 1980'li yıllardan itibaren bu iktidar mücadelesi daha da sertleşmiş, özel sermayeli büyük burjuvazi, uluslararası alandaki ortamdan da yararlanarak, iktidar yürüyüşünü hızlandırmıştır. Bu iktidar mücadelesinde egemen sınıfların kemalist büyük bürokrat burjuva kesimi çoğunlukla "bağımsızlık" şoven milliyetçilik ve içini kendi doldurdukları biçimdeki laiklik savunusuna sarılırken; diğer kesim "demokratikleşme" , dünya ile birleşme ve din özgürlüğü adına dincilik savunusuna sarılmıştır.

35. Kuzey Kürdistan/Türkiye/Antakya (Arabistan) bölgesinde devrimin önünde henüz çözülmemiş önemli demokratik devrim görevleri de bulunmaktadır:

* En başta T.C., Türk olmayan milliyetler için bir halklar hapishanesidir. En başta Kürt ulusunun, Arap ulusunun ayrılma hakkını özgürce kullanabileceği şartların yaratılması, tüm milliyetlere tam hak eşitliğinin sağlanması devriminin başarısı için olmazsa olmaz bir ön şarttır. Çözülmemiş ulusal sorunlar Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden proletaryasının kendisi için bir sınıf olmasının önündeki en büyük engellerden biridir. Demokratik devrimin çözülmemiş bu görevi devrimin en acil sorunlarından biridir.

* Bunun yanında emperyalizme karşı, gerçek bağımsızlık için antiemperyalist devrim, devrimin acil görevlerinden biri olarak durmaktadır. Fakat bu antiemperyalist devrim görevinin çözümü, şimdi "emperyalizme karşı halk savaşı" vermekle değil, –çünkü emperyalizm Türkiye'de doğrudan işgalci güç olarak vb. değil, işbirlikçileri aracılığıyla, T.C. devleti ile var– T.C.' de Türk büyük burjuvazisinin iktidarını devrimle yıkma mücadelesi olarak yürütülmelidir.

Antiemperyalist devrim bağlamında ulusal burjuvazinin alt kesiminin de bu devrimden objektif olarak çıkarı vardır. Bu kesim devrime katılabilir. Sayıca fazla önemi olmayan bu kesimin esas önemi küçük burjuvazi ve işçi/emekçi sınıflar arasındaki ideolojik etkisinde yatmaktadır.

* Türkiye'de bugün de devlet iktidarı hâlâ faşist niteliktedir. Hâlâ devlet terörü esas egemenlik aracıdır. Bu kendini Kuzey Kürdistan'da zaten savaş biçiminde göstermektedir. Fakat genelde de demokratik hak arama mücadeleleri faşist devlet terörü ile bastırılmaktadır. Hukukun üstünlüğü, yargının bağımsızlığı lafları vb. göz boyamadır. T.C. kurulduğundan bu yana hiçbir dönemde gerçek anlamda tüm kurumları ile işleyen gerici bir burjuva demokrasisi bile yaşamadı. Bir bütün olarak ele alındığında faşizmin bütünüyle tasfiyesi, demokrasinin kazanılması devrimin acil görevlerinden biridir. Demokrasinin yerleştirilmesi ve en önemlisi emekçi kitleler tarafından içselleştirilmesi, gerçek anlamda bir sosyalizmin kurulması ve inşası, komünizme ilerlemek için de olmazsa olmaz ön şarttır.

* Türkiye'de kadın erkek eşitliği bağlamında henüz çözülmemiş, topluma mal edilmemiş büyük demokratik görevler vardır.

* Üst yapıda feodal artıkların etkinliğinin kırılması devrimin önündeki önemli bir görevdir.

Bütün bu görevlerin devrimle çözülmesi, bu görevlerin çözümü içinde proleteryanın, emekçi kitlelerin öz eğitimi sosyalist devrime ilerlemek için de mutlak gerekliliktir.

Kuzey Kürdistan/Türkiye/Antakya (Arabistan) bölgesinde devri-

min, sosyalist devrim öncesi, demokratik bir aşamadan geçmesi, proletaryanın sosyalist devrime yürümek için demokrasiyi yaşaması ve içselleştirmesi, bu anlamda kısalığı-uzunluğu yine proletaryanın hazırlığına bağlı olarak bir antiemperyalist demokratik devrim aşamasının yaşanması bugün gereklidir.

36. Kuzey Kürdistan/Türkiye/Antakya (Arabistan) bölgesinde önümüzdeki devrim aşaması, antiemperyalist demokratik halk devrimi aşamasıdır. Bu devrim işçi-köylü temel ittifakı temelinde, komünist partisinin önderliği ve proletaryanın hegemonyası altında, emperyalizme bağımlı burjuvazinin faşist iktidarını yıkmak, yerine işçilerin köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğünü, demokratik halk iktidarını kurmak hedefine sahiptir. Bu devrim, sosyalist devrimin, proletaryanın kır yoksulları ile ittifakı temelinde gerçekleştireceği, proletarya diktatörlüğün yolunu açacak, onun yolu önündeki engelleri temizleyecektir.

Proletarya önderliğinde bir demokratik devrim ertesinde, kesintisiz sürdürülecek sınıf savaşımıyla, sosyalist devrime oldukça kısa bir sürede geçişin ve sosyalist inşayı başarıyla gerçekleştirmenin objektif şartları Kuzey Kürdistan/Türkiye/Antakya (Arabistan) bölgesinde vardır.

IV. Birleşik Bolşevik Parti'nin antiemperyalist demokratik halk devrimi ve demokratik halk iktidarı programı

37. Devrimimizin siyasi hedefi, sosyalizme giden yolda emperyalizme bağımlı Türk büyük burjuvazisinin faşist diktatörlüğünü bütün kurumlarıyla yıkmak; yerine işçi sınıfı önderliğinde işçilerin-köylülerin demokratik diktatörlüğünü kurmaktır.

İşçilerin-köylülerin demokratik diktatörlüğü, Kuzey Kürdistan/Türkiye/Antakya (Arabistan) bölgesinin işçi sınıfı, emekçi sınıf ve katmanları, köylüleri ve devrime katılan tüm burjuva kesimleri için

mümkün olan en geniş demokrasiyi ve özgürlükleri garanti altına alır. Emperyalistler ve işbirlikçilerine karşı ise diktatörlük uygular.

Halk yığınları içindeki çelişmelerin çözümünde, demokratik halk diktatörlüğünün izleyeceği yöntem ideolojik mücadele yoluyla çoğunluğun kazanılması siyasetidir. Halk yığınları içindeki çelişmelerin çözümünde şiddet kullanımı ilke olarak dıştalanacaktır.

Halkın demokratik diktatörlüğünde, bu diktatörlüğü yıkma amacına sahip olmayan bütün güçlerin siyasi parti, dernek vb. kurma özgürlüğü olacaktır.

Halkın demokratik diktatörlüğünde işçi sınıfı önderliğini öncelikle yasalar vb. ile değil, sürekli ideolojik mücadele ile işçi ve emekçilerin çoğunluğunu kendi programına kazanarak gerçekleştirir.

38. Halkın demokratik diktatörlüğünün temel örgütsel aracı, İşçi Köylü Emekçi Sovyetleri'dir.

İlke olarak sınırları somut olarak belirlenen somut birimlerde, bu çizilen sınırlar içindeki tüm yurttaşları kapsayan Sovyetler, doğrudan demokrasinin örgütsel araçları, karar alıcı ve uygulayıcı organlarıdır.

Devlet aşağıdan yukarıya seçilip gönderilen Sovyet delegelerinin oluşturduğu yerel ve merkezi Sovyet organları tarafından yönetilen bir Sovyet devleti olacaktır.

Merkezi Sovyet devletinin en yüksek organı iki kamaralı "Yüksek Sovyetler"dir. Halk Sovyetleri Delegeleri Yüksek Sovyeti ve Milliyetler Delegeleri Yüksek Sovyeti birlikte Merkezi Yüksek Sovyeti oluştururlar.

Milliyetler delegeleri "Yüksek Sovyeti"nde nüfusu 50 binin üzerindeki tüm milliyetler, nüfus içindeki paylarından bağımsız olarak eşit sayıda delegeyle temsil edilecektir.

Devletin Sovyet tipinde örgütlenmesinin detayları halka sunulacak ve halk oylamasıyla yürürlüğe girecek bir anayasada belirlenecektir.

39. Demokratik halk devletinde bütün yurttaşlar cinsiyet, milliyet, din ve mezhep farkı gözetilmeksizin tam hak eşitliğine sahiptir. Yurttaşlık (kamu) haklarından men edilme, çok özel şartlarda, en yüksek yargının gerekçeli kararıyla mümkündür. Yurttaşlık haklarından yoksul bırakılanlar ve bu hakkı kullanacak durumda olmayanlar dışında 18 yaş ve üzeri her yurttaş seçme ve seçilme hakkına sahiptir. Yapılan tüm seçimler serbest, genel eşit ve gizli oy, açık sayım ilkelerine dayalı olarak yapılır. Seçilenler, seçenlere hesap vermekle yükümlüdür. Seçmenler seçtiklerini her an görevden alma hakkına sahiptir.

Demokratik halk iktidarında yasama, yürütme, yargılamada çalışan tüm fonksiyonerler seçimle iş başına gelecekler ve bu fonksiyonlerleri seçen seçmenler tarafından her an görevden alınabileceklerdir.

40. Demokratik halk iktidarının iç siyasette temel ilkesi tam bir şeffaflık, bütün belirleyici konuların kamuoyu önünde açıkça tartışılması, halk yığınlarının tartışmaya doğrudan katılımının sağlanması ve doğrudan demokrasi ilkesinin mümkün olan en geniş biçimde uygulanması olacaktır. Bütün belirleyici önemdeki yasalar, alınan bütün belirleyici önemdeki kararlar (örneğin merkezi ekonomik planlar) üzerlerinde açık tartışma yürütüldükten sonra referandumla sonuçlandırılacaktır.

41. Halk demokrasisi devleti gerçek anlamda laik bir devlet olacaktır: Devlet işleri ile din işleri bütünüyle birbirinden ayrılacak, "diyanet işleri" vb. kurumlar dağıtılacak; devlet din işlerinden elini çekecek; dinin de devlet işlerine karışması ve karıştırılması engellenecektir. Halk demokrasisinde din bütünüyle kişinin özel işi olarak kavranacak, devlet her dine, mezhebe, dini örgütlenmeye eşit mesafede uzak duracak; hiçbir dine, mezhebe, dini örgütlenmeye hiçbir destek sunmayacak, imtiyaz tanımayacaktır.

Din bu çerçevede bütünüyle serbest olacak, özel, sivil örgütlenmeler olarak din örgütlenmesine, bu örgütlenmeler devlete karşı ve devlet iktidarına yönelik örgütlenmeler olmadığı sürece müdahale edilmeyecektir.

Devlet dindar vatandaşlara dinin gereklerini yerine getirmeleri nedeniyle yönelecek baskılara karşı durduğu gibi, dinsiz vatandaşlara yönelen dinci baskılara da karşı duracaktır. Dini vakıflar tüm halkın denetimine açık, şeffaf olarak çalışacaktır.

42. Halkın Demokratik Diktatörlüğü'nün ilk edimlerinden biri, T.C. devletinin emperyalist güçlerle yapılmış bütün eşitsiz anlaşmalarını tümden iptal etmek olacaktır. Emperyalistlerin Kuzey Kürdistan/Türkiye/Antakya (Arabistan) bölgesindeki tüm mülklerine, askeri üslerine, tesislerine tazminatsız el konulacaktır. Emperyalist devlet ve tekellerin tüm mülkiyeti halkın demokratik devletinin mülkü hâline getirilecektir. Emperyalist devlet ve şirketlerin Kuzey Kürdistan/Türkiye/Antakya (Arabistan) bölgesindeki temsilcileri ilk anda "istenmeyen kişi" ilan edilip sınır dışı edilecektir.

Emperyalist devletlerle yeni ilişkiler ancak Halkın Demokratik Diktatörlüğü belli bir istikrara kavuştuğunda kurulacaktır.

İptal edilen bütün gizli ve açık anlaşmalar kamuoyuna açıklanacak, gizli diplomasi red edilecek, dış politikada da tam bir şeffaflık sağlanacaktır.

43. Halkın Demokratik Diktatörlüğü'nün dış ilişkilerdeki temel ilkesi uluslararası işçi sınıfı ve ezilen halkların birliğini savunmak olacaktır. Bu ilke temelinde, halk demokrasisi devleti devletlerarası ilişkilerde öncelikle sosyalist devletler ve diğer halk demokrasili devletlerle çok sıkı ilişkiler kurar. Bütün ülkelerde demokrasi ve sosyalizm için mücadelelere, bu mücadelelerin kendi varlığı ve gelişmesinin de en büyük destekçisi olduğunun bilincinde, verebileceği maksimum desteği verir.

Halk demokrasisi devleti, kapitalist ve emperyalist devletlerle ilişkilerini

–karşılıklı çıkar

–içişlerine karışmama

–eşitlik ve

–barış içinde bir arada yaşama ilkeleri temelinde düzenler.

44. Halkın Demokratik Diktatörlüğü'nde, geçmiş dönemin bütün devlet bürokrasisi bütünüyle tasfiye edilecektir. Yerine bütün faaliyetleri tüm halkın denetimine sunulan, şeffaf, bütün yüksek fonksiyonerleri halk tarafından seçilen ve her an görevden alınabilen mümkün olduğunca basit bir yönetim aygıtı oluşturulacaktır.

45. Halkın Demokratik Diktatörlüğü'nde hukukun üstünlüğü gerçek anlamda sağlanacak, hiçbir keyfiliğe izin verilmeyecektir. Yargı bağımsızlık ve tarafsızlık ilkesi temelinde çalışacaktır. Mümkün olduğunca merkeziyetçilikten uzak, yargı konusuna mümkün olduğunca yakın yargılama ilkesi izlenecektir. Yargı kararları gerekçeleriyle birlikte herkesin denetimine açık olacaktır. Her yargı kararına en yüksek yargı organlarına kadar itiraz hakkı olacak, itirazların en kısa zamanda ele alınıp karara bağlanması sağlanacaktır. Bütün yargı sisteminde meslekten yargıçların yanında gönüllülük temelinde müracaatlar içinden kura yöntemiyle seçilecek sivil yargıçlar da yer alacak, bunlar kararda meslekten yargıçlarla eşit oya sahip olacaktır.

46. Halkın Demokratik Diktatörlüğü ekonomi alanında şu adımları atacaktır:

–İşbirlikçi büyük burjuvazinin (ve toprak ağalarının ve büyük kapitalist toprak beylerinin) üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti tasfiye edilecektir.

Bu sınıfların elinde bulunan bütün bankalara, fabrikalara, diğer

firmalara, toprak ve envantere, taşınabilir ve taşınamaz tüm mülklere tazminatsız el konacak ve bunlar devlet mülkiyeti biçiminde kamuya mal edilecektir.

–Özel bankacılık kaldırılacak, bütün banka sermayesine el konulacak; bankacılık bütünüyle devletin kontroluna alınıp devlet bankacılığı şeklinde yürütülecektir.

–Bankalardaki özel mevduata belli bir sınır konacak. O sınır altındaki mevduat aynen korunacak, onun üstüne devlet adına el konulacaktır.

–Küçük burjuvazinin, orta burjuvazinin devrime katılmış olan kesiminin bankalara olan borçları silinecektir.

–Sermayenin spekülasyon alanı olan borsa kapatılacak. Borsadaki tüm taşınabilir, taşınamaz değerler kamulaştırılacaktır.

–Dış ticaret üzerinde devlet tekeli kurulacak; dış ticaret yalnızca devletin kuracağı merkezi dış ticaret kurumu üzerinden yürütülecektir.

–Kapitalist özel işletmeler için oranı gelire göre yükselen ağır vergi konacaktır.

–Toprak mülkiyeti bağlamında: Yalnızca toprak ağalarının ve büyük kapitalist çiftliklerin toprak mülkiyeti ve tüm envanteri kamulaştırılacaktır. Demokratik halk devleti tarım alanında büyük örnek devlet çiftlikleri kurarak, bu çiftliklerde en ileri teknikle, doğayla uyum içinde kolektif üretim yaparak, küçük ve orta çiftçilere kamulaştırmanın ve kolektif üretimin üstünlüğünü pratikte gösterecektir.

–Demokratik halk devleti bunun yanında devlet komünlerine giden yolda bir ara aşama olarak, grup mülkiyetine dayanan kolektif çiftlikler kurulmasına destek verecektir.

–Kent küçük burjuvazisinin esasını oluşturan küçük tüccar, esnaf ve zanaatkarlar bağlamında bunların da kooperatifler, kolektifler içinde toplanması teşvik edilecektir.

–Yurtdışında yaşayan ve çalışan Kuzey Kürdistan/Türkiye/Antakyalı (Arabistan) göçmen işçilerin Kuzey Kürdistan/Türkiye/Antakya (Arabistan) bölgesindeki hakları saklı tutulacak, korunacaktır. Bunlar için çifte vatandaşlık statüsü uygulanacaktır.

47. Demokratik halk iktidarının ilk edimlerinden biri Kürt ulusunun, Arap ulusunun kendi kaderini tayin hakkını (Yani ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını) kayıtsız koşulsuz tanıdığını, tüm milliyetler için tam hak eşitliğini, eşitliği zedeleyen bütün davranışların devlete karşı düşmanca bir edim olarak görüleceğini ilan etmek olacaktır. Demokratik halk devleti bunun yanında Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını nasıl kullancağının demokratik yoldan belirlenmesi için Kuzey Kürdistan'da bir referandum yapılacağını ilan edecektir. Demokratik halk devleti, bütün uluslardan, milliyetlerden işçi ve emekçilerin gönüllü birliğinden yana olduğunu ilan edecektir. Partimiz demokratik halk devletinin varlığı şartlarında Kürt sorununun emekçiler lehinde çözümünün "Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği" biçiminde, federatif bir çözüm olduğu görüşündedir. Partimizin Kuzey Kürdistan bölümü, Kuzey Kürdistan Bolşevik Partisi, düzenlenecek referandumda sonucun bu yönde çıkması için ideolojik mücadele yürütür. Fakat hangi sonuç çıkarsa çıksın, demokratik halk devleti sonucu saygıyla karşılayacak, Kürt ulusunun Kuzey Kürdistan'daki bölümünün kendi kaderini tayini yönündeki irade beyanı olarak kabul edecektir.

Demokratik halk iktidarı, Antakya'da yaşayan Arapların ayrı bir ulus olduğu gerçeğinden yola çıkarak, Antakya/Arabistan bölgesinin ayrılma hakkını tanıdığını ilan edecek, bu hakkın kullanımı için de özgür bir referandumun şartlarını yaratacaktır.

Demokratik halk devleti, tarihte Ermeni ulusu üzerinde uygulanmış olan soykırımı lanetlediğini, Diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme ve yerleşme ve ayrılma hakkını tanıdığını ilan edecektir.

Milliyetler arasındaki tam hak eşitliğinin sağlanabilmesi için, yalnızca eşitliği garanti altına alan yasal düzenlemelerle yetinilmeyecektir. Demokratik halk devleti, ırkçı, şoven milliyetçi görüşlere karşı ideolojik mücadeleyi önemli görevlerinden biri olarak kavrayacaktır. Eşitliğin gerçek anlamda sağlanması için Türk ulusu dı-

şındaki milliyetlere özel haklar ve ayrıcalıklar tanınacaktır. (pozitif ayrımcılık)

Bütün milliyetlerin kendi "ulusal" kültürlerini geliştirmelerinin imkânları yaratılacaktır.

Bütün milliyetlerin kendi ana dillerinde eğitim hakkı garanti altına alınacaktır.

Demokratik halk devleti, ilk edimlerinden biri olarak T.C. sınırları dışındaki tüm askeri güçleri geri çağıracaktır. Kıbrıs'ın kuzeyindeki işgal ordusu, Birleşmiş Milletler ve NATO "görevleri" çerçevesinde görev alan tüm askerler derhal geri çekilecektir.

48. Demokratik halk iktidarı devleti, ilk andan itibaren kadın/erkek eşitliğini sağlamak için gerekli tüm yasal düzenlemeleri yapacaktır. Yasalarda eşitliğin toplumsal eşitliğin sağlanması için yeterli olmadığının bilinciyle, toplumdaki yerleşik erkek egemen ideoloji, tavır, gelenek vb.ne karşı mücadeleyi de önemli görevlerinden biri olarak kavrar. Kadın erkek eşitliğinin pratikte sağlanması için uzun bir süre kadınlar lehine özel hak ve önlemler alır, bunun yapısal/kurumsal altyapısını sağlar.

Bunların en başta gelenleri şunlardır:

–Halk demokrasisi devleti, kadınların özgürleşmesinin temelinin ekonomik bağımsızlık olduğu bilinciyle, kadın istihdamı ve kadın emeğinin kalifiyeleştirilmesi için tedbirler alır. Kadın emeğinin toplumsal olarak görünür kılınması ve karşılığını bulması için gerekli (ücret, emeklilik hakkı ve sosyal sigorta) adımları atar. Kadın-erkek ücretlendirilmesindeki eşitsizliğin ortadan kaldırılması için tedbirler alır. Kadın emeğinin kalifiyeleştirilmesi için tedbirler alır. Kadınların eğitim, öğretim ve meslek edinme imkânlarından en az erkekler kadar faydalanabilmesi için gerekli tedbirleri alır.

–Kadınların tüm (siyasal-hukuksal-ekonomik) toplumsal kurum ve örgütlenmelerde gerçek anlamda temsil, söz ve karar verme

hakkına sahip olabilmesi için bütün seçim ve atamayla işbaşına gelinen alanlarda kadın kotası uygular.

–Halk demokrasisi devleti, erkek şiddetine karşı kadınları korumayı kendine görev bilir. Bu görevini yerine getirebilmek için cezai tedbirler alır ve kadınları koruyan (kadın sığınma evleri vb.) kurumsal alt yapıyı sağlar. "Namus/töre" cinayetleri, kan davası, başlık parası, berdel, kumalık, bekâret bekçiliği gibi feodal-erkek egemen zihniyet ve uygulamaların üzerine ağır cezai yaptırımlarla gider ve bu mücadelede en büyük kararlılığı gösterir.

–Halk demokrasisi devleti, ev işi ve çocuk bakımı/eğitiminin toplumsallaştırılmasının kadının özgürleşmesi, kadın erkek eşitliğinin sağlanması için mutlak gereklilik olduğunun bilinciyle, bunların sağlanması yönünde somut adımlar atar.

–Ev işinin toplumsallaştırılmasında toplumsal mutfakların kurulması; genel ev temizliği için bu işi profesyonelce yapan kurumlaşmalara gidilmesi; toplumsal büyük çamaşırhane ve ütüleme kurumlarının kurulması vb. gündeme alınır. İyi örnek yoluyla ikna çalışması yürütülür. Ev işlerinin adım adım toplumsallaştırılması hedefini güderken, bu hedefe yakınlaşmanın da aracı olarak, ilk adımda ev içi emeği görünür kılacak olan "ev işlerinin ücretlendirilmesi" talebinin hayat bulması için çalışır. Kadın-erkek arasındaki görev bölümünde eşitliğin gözetildiği, çocukların yaşlarına uygun söz ve karar hakkına sahip olduğu demokratik aile modellerinin propagandasına özel önem verir.

–Çocuk bakımının toplumsallaştırılmasında, çocuk bakıcılığı profesyonel meslek eğitimine özel önem ve ağırlık verilir. Bunun yanında devlet, 6 aylık her bebek için bedava kreş, 3 yaşından itibaren her çocuk için bedava çocuk yuvası imkânlarını en kısa zamanda yaratmayı önüne hedef olarak koyar.

49. İçte işçi sınıfı ve emekçilere karşı burjuvazinin iç savaş örgütü; dışta emperyalizmin işbirlikçisi büyük burjuvazinin emper-

yalist saldırı ordusu işlevine sahip Türk Silahlı Kuvvetleri dağıtılacaktır. Demokratik halk devletinin dış güvenliği yeni kurulacak ve esas olarak halkın topyekûn silahlandırılmasına dayanacak olan ve bütünüyle bir savunma ordusu olan Yeni Halk Ordusu üzerinden sağlanacaktır.

Bu yeni Halk Ordusu'nun gayet dar olacak olan meslekten asker kesimi siyasetin denetiminde olacaktır. Yeni Halk Ordusu'nun subayları kadın erkek her biri asker olan belli sayıdaki yurttaş tarafından seçilerek iş başına gelecek ve seçilenler tarafından her an görevden alınabilecektir.

Halk devleti şartlarında halk belirli aralıklarla düzenli olarak askeri eğitim görecektir.

Devletin iç güvenliğinden sorumlu "Güvenlik örgütleri" (Jandarma/Polis) teşkilatları da bütünüyle dağıtılıp, yeniden yapılandırılacaktır. Burada ilke "halkın güvenliği halk tarafından sağlanır" ilkesidir. Her yerleşim birinin iç güvenliği, o yerleşim biriminin Sovyeti tarafından bu iş için seçilenler tarafından sağlanır. Seçilenler, seçenlere belli aralıklarla hesap verme, rapor sunma yükümlülüğüne sahiptir ve seçenler tarafından her an görevden alınabilir.

Devletin genel güvenliği açısından oluşturulacak özel profesyonel güvenlik teşkilatlarının devlet içinde devlet olmasına izin vermemek için sürekli denetim şarttır.

50. Demokratik halk diktatörlüğü, bireysel temel hak ve özgürlükler konusunda, Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nde yer alan demokratik kazanımları temel alarak, bunları daha da ilerletmeyi önüne görev olarak koyar.

51. Demokratik halk iktidarında çalışma anayasa ile de garanti altına alınmış bir hak ve yükümlülüktür. Çalışabilir durumda olan her yetişkin çalışmakla yükümlüdür. Halk demokrasisi düzeninde asalaklık yoktur. "Çalışmayana yemek yok" ilkesi geçerlidir. Herkes

katkısı ölçüsünde –fakat her durumda insanca yaşamaya yetecek – ücret alır. Ücretlendirmede "eşit işe eşit ücret" ilkesi uygulanır. Ücretler arasındaki farkın hiçbir şart altında 1'e 2'yi geçmemesi için tedbirler alınır. Halk demokrasisi devleti, her yurttaşının insanca yaşayabileceği bir ücret karşılığı çalışabileceği iş imkânını yaratma yükümlülüğüne sahiptir.

Bunun için bir yandan sürekli yeni iş imkânlarının yaratılması yanında, varolan işin çalışma zamanının sürekli kısaltılması yoluyla bütün çalışabilir insanlar arasında paylaştırılması ilkedir.

Demokratik halk iktidarı kurulduğunun hemen ertesinde 6 saatlik işgünü, 5 günlük iş haftasını gerçekleştirecek, işgününün giderek kısaltılmasını hedef olarak önüne koyacaktır.

Halk demokrasisi düzeninde 18 yaş altı insanların çalışması yasaktır. Yalnızca politeknik eğitimin bir parçası olarak çalışabilirler. Kadın emekçilerin aybaşı günleri izni, gebelik ve doğum izni, annelik izni, çocuk bakımı sorunları, kadın-çocuk sağlığının gerektirdiği şekilde çözülecektir.

Halk demokrasisi devleti, emekçilerin tatil ve belli bir yaştan sonra (normal çalışma şartlarında erkek işçilerde 55, maden işçiliği, yüksek fırın işçiliği gibi ağır işlerde ve kadınlarda 50) emeklilik hakkını garanti altına alır.

Halk demokrasisi devleti, özel işletmelerde de bu ilkelerin uygulanmasını sağlar.

52. Halk demokrasisi devleti, geniş çaplı bir yeniden yapılandırma planı çerçevesinde emekçiler için sağlıklı, insanca yaşanabilecek toplu konutlar yaratmak, varolan çarpık yapılaşmayı yıkmak yoluyla, çarpık şehirleşmenin önüne geçecektir.

Halk demokrasisi devleti, kırlık alanlarda sanayinin geliştirilmesi, bu alanlarda da insanca yaşanacak konut yapımı faaliyetleri ile kır/kent arasındaki ayrımı giderek ortadan kaldırmaya yönelecektir.

53. Sağlık hizmeti halk demokrasisi düzeninde en önemli kamusal görevlerden biri olarak kavranacak, devlet tarafından üzerlenilecek ve her yurttaşa eşit ve ücretsiz olarak sunulacaktır. "Özel sağlık hizmet" leri de süreç içinde bütünüyle kamulaştırılacak, sağlık emekçileri devlet çalışanları hâline gelecektir.

54. Halk demokrasisi devleti, engellilerin toplum içerisinde insani koşullarda yaşaması, çalışabilmesi için gereken tüm önlemleri alır.

55. Demokratik halk iktidarı yetişkin bireylerin cinsel tercihleri konusunda hiçbir ayrım gözetmez. Tüm cinsiyetçi yaklaşım ve saldırılara karşı gerekli önlemleri alır..

56. Ulaşım ve haberleşme, halk demokrasisi devletinde, devletin kontrolünde olacak, bu sektörlerde devlet ağırlıklı olarak yer alacaktır. Ulaşımda, bireysel trafik değil, toplu taşımacılık temel alınacak; burada raylı sisteme özel ağırlık verilecektir. Ekonomik açıdan olduğu kadar, ekolojik açıdan da felaket olan bireysel trafik sınırlandırılacak, toplu taşıma sistemleri geliştirilerek özel arabadan kaçış teşvik edilecektir.

Haberleşmede en ileri teknikle, en ucuz sunulacak verimli hizmetle, alanın özel kapitalistler için bir spekülasyon alanı olmaktan çıkmasına yönelik bir siyaset izlenecektir.

Haberleşmede bireysel özgürlükler güvence altına alınacaktır.

57. Medya alanında:

Tekelci burjuvazinin elinde bulunan ve halkı aptallaştırmak için kullanılan tüm medyaya demokratik halk iktidarının ilk gününden itibaren tazminatsız olarak el konulacak; büyük medya kuruluşlarının tümü devletleştirilecek, bu alanda devlet tekeli kurulacaktır. Medyanın temel işlevi halk yığınlarının eğitilmesi, bilinç ve kültür seviyesinin yükseltilmesi hâline gelecektir.

Bu temel işleve sahip olması, medyanın tek sesli, sıkıcı, izlenmeyen bir propaganda aracına dönüştürülmesi, eğitim yanında eğlendirici –dinlendirici– yeniden üretici fonksiyonlarının bir kenara bırakılması vb anlamına gelmez.

Devlet tekeli, büyük medyanın devletleştirilmesi anlamında bir tekeldir. Bunun yanında halk demokrasisinde toplumdaki çok sınıflılığın ve sesliliğin ifadesi olarak orta ve küçük medya kuruluşları da varlığını sürdürecek, bu medya özgür olacaktır. Devlet medyası da kendi içinde çok sesliliğin yaşatılmasını ilke edinecektir.

Devlet tekeli, aynı zamanda herkesin demokratik kullanımına açık medyanın (internetin) sansürlenmesi vb. anlamına da gelmez. Sansür demokratik halk diktatörlüğü şartlarında uygun olmayan bir yöntem olarak reddedilir. Yalnızca açık faşizm propagandasına, ırkçılık yapan, erkek şovenisti cinsiyetçi, çocuk pornocu yayınlara izin verilmez.

58. Demokratik halk iktidarı enerji siyasetinde yenilenebilir enerji kaynaklarını doğaya en az zarar verecek biçimde kullanmayı şiar edinir.

Bugünkü şartlarda atom enerjisini kullanmayı red eder.

59. Demokratik halk iktidarı bilim ve teknolojinin doğa ile uyum içinde yaşamı kolaylaştırmaya yönelik olarak gelişmesinin önündeki tüm engelleri kaldırır.

60. Demokratik halk iktidarı doğal afetlere karşı halkı topyekûn sivil savunmaya seferber eder, bu konuda sürekli eğitim yapar, gerekli önlemleri alır.

61. Demokratik halk iktidarı sporu, sportif yarışı kâr aracı olmaktan çıkaracak, halk sağlığını geliştirmeye yönelik yaygın kitle sporunu geliştirmeyi temel siyaseti yapacaktır.

62. Eğitim alanında:

Demokratik halk devleti bütün vatandaşlarına 12 yıllık zorunlu, ücretsiz, tüm masrafları devlet tarafından karşılanan, içerik olarak gerçek anlamda laik ve demokratik eğitim sunacaktır. Eğitimde her türden ataerkil ideoloji kalıntılarına karşı mücadele edilecek, eğitim kurum ve araçlarındaki (okul kitapları vb) her türden cinsiyetçilik bertaraf edilecektir.

Kız çocuklarının eğitim ve öğretimini garanti altına almak için gerekli tedbirler alınacaktır.

Demokratik halk devleti, tüm vatandaşlarına ana dilde eğitim hakkını sağlayacaktır.

Eğtimde, politeknik eğitim –üretim süreçleri ile birleştirilmiş, teori pratik bütünlmüğü içinde eğitim– ilkesi temel alınacaktır.

Yüksek öğrenim özerk olacak, bunun nasıl olacağı devlet tarafından belirlenecektir. Yüksek öğrenim, yüksek meslek eğitimi ve akademik eğitim 12 yıl eğitim almış herkese açık ve parasız olacaktır.

63. Kültür alanında:

Burjuvazinin bireyci, bencil, sömürücü, gerici kültürüne; feodalizmin ortaçağa ait gerici, kaderci, ağaya tapan kültürüne, din kültürüne, gerici şoven milliyetçilik kültürüne karşı,

Her türlü gerici alışkanlık ve geleneklere karşı, içeriği haksızlığa, hukuksuzluğa ve sömürüye karşı isyancılıkla ve derin bir enternasyonal dayanışma ruhuyla doldurulan “halk kültürü”nün (onun içinde de özellikle proleter kültürün) savunulması ve geliştirilmesi; “halk kültürü” adına halkın gerici önyargılarıyla uzlaşılmaması, bunlara karşı da ideolojik mücadeleyle halkın çoğunluğunun kazanılması ile yürütülecek sürekli bir devrim, kültür alanında halk demokrasisi devletinin temel siyaseti olacaktır. Bu siyaseti hayata geçirmek için uygun kültür araçları geliştirilecektir.

Egemen kültür dışında gelişen kültürlere de yaşam hakkı tanınacak, baskı uygulanmayacaktır.

V. Halk demokrasisinin geleceği sosyalizmdedir.

64. Halk demokrasisi sistemi, teorik olarak içinde sömürücü sınıfların bir bölümünü de –demokratik devrim aşamasında burjuvazinin devrim saflarında yer alan kesimi, küçük burjuvazi ve belirli şartlarda orta burjuvazinin bir bölümü– barındıran, emekçi sınıflarla birlikte yer aldığı bir sistemdir. Varlığı ücretli emek sömürüsü üzerine kurulu olan burjuvazinin bir bölümü ile proletarya arasındaki demokratik devrim sürecindeki irade birliği geçicidir. Demokratik devrimin görevlerinin çözüldüğü ve proletarya sosyalizm yönünde ilerlemeye çalıştığı ölçüde bu "irade birliği" bozulur, proletarya devrimi ilerletmeye çalışırken, burjuvazi fren rolü oynamaya başlar.

Halk demokrasisi sistemi bu yüzden kendisi bir geçiş toplumu olan sosyalizme gidişte bir ara aşama, sosyalizme geçiş sistemidir.

Bu sistem içinde proletarya burjuvaziye karşı sınıf mücadelesini sürekli geliştirmek, burjuvaziyi adım adım önce siyasi iktidardan uzaklaştırmak; işçi sınıfı ile kır yoksulları arasındaki ittifaka dayanan proletarya diktatörlüğünü kurmak ve sosyalizmi inşa yolunda burjuvazinin bir bütün olarak tasfiyesine yönelmek zorundadır.

Burjuvazinin –sınıf olarak– şu veya bu kesiminin, proletaryanın önderliğini kabul edip, sosyalizmin inşasına katılacağını savunmak, burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişmenin uzlaşmaz bir çelişme olduğu gerçeğini unutmak anlamına gelir, proletaryayı sosyalizm mücadelesinde silahsızlandırmak anlamına gelir.

65. Somut olarak halk demokrasisinden, sosyalist demokrasiye geçişin zamanı, hızı vb.den bağımsız olarak –ki bu proletaryanın hazırlık ve kır yoksulları ile birlik derecesi tarafından belirlenir– bu geçiş sınıf mücadelesi keskinleşmeden mümkün değildir.

Bu geçiş olmadan, siyasi alanda proletarya diktatörlüğü gerçekleştirilmeden, devlet mülkiyetinin "sosyalist mülkiyet" olarak adlandırılması da yanlıştır. Sonuç olarak devlet iktidarının proletarya

ile, sömürücü sınıfların bir bölümü arasında paylaşıldığı bir yerde, proletarya devlet iktidarında büyük ağırlığa sahip olsa da, devlet mülkiyeti, devleti elinde bulunduran her iki sınıfın da, yani burjuvazinin bir kesiminin de mülkiyetidir. Sosyalist mülkiyetin ön şartı, iktidarı herhangi bir sömürücü kesimle paylaşmayan proletaryanın diktatörlüğüdür.

66. Proletarya diktatörlüğü kurulduktan sonra alınacak ilk ekonomik tedbirler içinde yer alacak olan miras hakkının kaldırılması, burjuvazinin sınıf olarak bütünüyle tasfiyesinde atılmış en önemli adımlardan biri olacaktır.

Ardından proletaryanın hazırlık derecesinin izin verdiği sürede, yine sert sınıf mücadelesi ile orta burjuvazinin mülklerine el konulması gelecektir.

Toprak, arsa, sonra konut üzerinde özel mülkiyetin kaldırılması ile burjuvazinin sınıf olarak tasfiyesi tamamlanacak; bu kez sosyalizm şartlarında toplumsal mülkiyetin alt biçimlerinden üst biçimlerine geçme mücadelesi, sınıf mücadelesinin ekonomik alandaki esas görüntüsü hâline gelecektir.

Eski burjuvazinin tasfiyesi ile sınıf mücadelesi son bulmayacak, bir yandan geçmişten kalan gelenek, görenek, alışkanlıkların korkunç gücüne karşı ideolojik mücadele, diğer yandan zafer kazanmış sosyalizm şartlarında kendilerini sosyalist/komünist maskesi altında saklayan kapitalist yolculara karşı mücadele biçiminde sürecektir.

Ve sınıf mücadelesinde her zayıflama, kapitalizmin başka biçimlerde geri dönüş tehlikesini beraberinde getirecektir.

67. Birleşik Bolşevik Partimiz, geçmişin olumlu, olumsuz tecrübelerinden çıkardığı derslerle, sosyalist/komünist gelecek mücadelesinde, Kuzey Kürdistan/Türkiye/Antakya (Arabistan) bölgesi proletaryasına önderlik etme görevinde yeterli teorik donanıma, berrak bir siyasi çizgiye, devrime önderlik edecek devrimci iradeye sahiptir.

Kuzey Kürdistan/Türkiye/Antakya (Arabistan) bölgesinin işçi sınıfı ve emekçi halkları, Bolşevik Partimiz önderliğinde birleştiğinde, demokratik ve sosyalist bir geleceği kurma, bütün dünya proletaryası ile omuz omuza sınıf mücadelesi yoluyla komünizme ilerleme gücüne sahip olacaktır.

Emperyalizmin insanlığı barbarlık içinde çöküşe götürmesine izin vermeyeceğiz!

Gelecek sosyalizmde!

Gelecek dünya komünizminde!